

KORTÁRS HANGON

'16

KORTÁRS HANGON
'16

A KÖTET AZ ESZTERHÁZY KÁROLY FŐISKOLA,
A MISKOLCI EGYETEM ÉS A SELYE JÁNOS EGYETEM
GONDOZÁSÁBAN KÉSZÜLT

Egri–Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat
XII. kötet

Sorozatszerkesztő:

JÓNÁS ZOLTÁN
EKF nyugalmazott kulturális programigazgató

Társszerkesztő:

KÁELNÉ KOVÁCS RITA
Uni-Hotel Diákotthon
igazgató

Képszerkesztő:

Bordás Gréta
EKF Vizuális Művészeti Tanszék
elektronikus ábrázolás szakos hallgató

Eddig megjelent kötetek:

Volt egy ember

József Attila költészete ma (2005)

Tavaszi zsongás (2006)

Kortárs hangon (2007)

Kortárs hangon (2008)

Kortárs hangon (2009)

Kortárs hangon (2010)

Kortárs hangon (2011)

Kortárs hangon (2012)

Kortárs hangon (2013)

Kortárs hangon (2014)

Kortárs hangon (2015)

KORTÁRS HANGON '16

*Válogatás
az Eszterházy Károly Főiskola,
a Miskolci Egyetem
és a Selye János Egyetem
nemzetközi
hallgatói irodalmi pályázatából*

Eger – Miskolc – Komárom,
2016.
Költészetnap

A kötet megjelenését támogatta:

az Eszterházy Károly Főiskola,
a Miskolci Egyetem,
a Selye János Egyetem,
a Nemzeti Alapítvány/Alapítvány a Közjóért,
EKF, ME és a Selye János E. Hallgatói Önkormányzatai
Miskolci Egyetemisták Szövetsége
az EKF Hébé-Juventus Egyesület,
az Északkelet-Magyarországi Regionális Versmondó Egyesület,
a Vers Oldala – www.vers.hu

A kötetben közölt képeket a *Kortárs hangon 2016* pályázatra készítették
az Eszterházy Károly Főiskola Vizuális Művészeti Tanszékének
és a Partiumi Keresztény Egyetem Képzőművészeti Tanszékének
hallgatói

ISSN 1789-9095 Kortárs hangon
ISSN 1789-9087 Egri – Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat

A kiadásért felelős:
az Eszterházy Károly Főiskola rektora
Megjelent az EKF Líceum Kiadó gondozásában
Kiadóvezető: Grebely Gergely
Felelős szerkesztő: Zimányi Árpád
Nyomdai előkészítés: Lonsták Márton

Megjelent: 2016. április, Költészetnap   Példányszám: 350

Nyomdai kivitelezés: M+H 2002 Bt., Galgamácsa
Ügyvezető: Major Ildikó

Tizenkettedik éve bíztatlak...

Kedves Olvasó, hogy – ha már kezdedbe vetted – olvasd ezt a kötetet. Olvasd el ezeket az írásokat, mert ezeket máshol úgysem talárod. Mondhattam volna még az előző kötet bevezetőjében – de ma már ez így, ebben a formában nem igaz. Nem igaz, mert azért olvasd el, hogy tudjad, miből találsz majd ismerős sorokat néhány irodalmi lapban.

Na, jó. Elég a rébuszokból. Nagyot lépett előre ebben az évben a Kortárs Hangan Nemzetközi Irodalmi pályázat. Valóban nemzetközi lett. Megkeresésünkre három ország négy rangos irodalmi, művészeti folyóirata választott a résztvevők közül lapjának díjazottat, s a 75 pályázónk közül a kötetbe bekerült 41 hallgatóból 20-nak ajánlotta föl a megjelenés lehetőségét. Ezen a helyen is köszönet érte az Irodalmi Szemlének Pozsonyból, a Várad Irodalmi, Művészeti folyóiratnak Nagyváradon, a Helikon Irodalmi folyóiratnak Kolozsvárott és az Agria Irodalmi, Művészeti és Kritikai lapnak Egerben.

És azért is olvasd el, mert a hallgatói tehetség gondozás meglehetősen egyedi megnyilvánulási formái ezek az írások. Üzenet értékű vallomások világunkról. Világunkról, melyben együtt élünk. Együtt élünk, egymás mellett, s mégis rácsodálkozunk arra, amit ők látnak ebből. És ahogyan látják. És arról is üzennek vallomásaikkal, Nyitrán vagy Nagyváradon, Komáromban vagy Csíkszeredában, Nyíregyházán vagy Kolozsvárott, Marosvásárhelyen vagy Egerben, Miskolcon élve a közös nyelven kívül is van közös az életükben.

Vállalva az elfogultság vádját, két csepp a tengerből, két, talán ellentétes megfogalmazás szerzőinktől ajánlás helyett:

„Felnögvé, kérve, /tenyeredben olvadok, / hisz kovácsom vagy.
/ Csak neked lenni. / A legszebb ékszer rajtam / fogaid nyoma.”

„Őseim hangja /hajszol tovább utamon, / menni így tovább, /nagy
őrültség, vétek is. / Múlt törvénye kötelez!”

Keressék a sorok közt megbúvó gondolatokat, ismerkedjenek szerzőink világával.

Azt olvastam egy könyvesbolt kirakatában nagy betűkkel: Minden könyv **hozzánk** ad valamit.

Én hiszem, hogy ezek a fiatalok adnak hozzánk valamit!

A fölfedezés élményét kívánom Kedves Olvasóinknak!

Jónás Zoltán
a kötet szerkesztője

**A Kortárs Hangan '16 pályázati fölhívásunkra
az alábbi egyetemekről érkeztek pályázatok:**

Babes-Bolyai Tudomány Egyetem Kolozsvár,
Szatmárnémeti, Székelyudvarhelyi Karok

Eszterházy Károly Főiskola, Eger

EKF Comenius Főiskolai Kara, Sárospatak

Károly Róbert Főiskola, Gyöngyös

Konstantinus Filozófus Egyetem, Nyitra,

Miskolci Egyetem

Nyíregyházi Egyetem

Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad,

Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem

Csíkszeredai-, Marosvásárhelyi Karok

Selye János Egyetem, Komárom,

Szent István Egyetem ABP Kara, Jászberény

HUSZÁR DÁVID

Kéz

(f)eltűnő pillanatkép(ek)...

SÁRKÁNY TÍMEA

pityókastop

kertléchez szorítod homlokod
alattomosan hajszáladba akadnak
a felpattogzó festékdarabok
hozzá súrlódik bőröd a fához
mély levegő megszédülsz
tenyereddel támaszkodsz
pityóka pityóka pityóka
hadarni kezdesz még erősebben
nyomod homlokod a léchez
hallgatod a porba feszülő lépteket
most csak ketten játszotok
te pityóka ő lépeget
azt mondják a többiek
ketten nem lehet játszani
mert úgyis tudod ki fog győzni
csak idő kérdése hogy mikor
tenyerel rá fejed mellett a kertlécre
pityóka pityóka stop
így kell ezt csinálni
a stopra megfordulsz
és a mozduló kiesik
ketten játszva nem érdekes
állítják váltig a magukét
de nem ismerik az igazi játékot
gerinc feszülését és homlok súrlódását

lépések gyorsulását és homok sikkánását
pityóka pityóka pityóka
tágul a tüdő szűkül a pupilla
mióta először próbáltatok
tudod hogy ez sokkal jobb
egyre szaporábban gurguláznak
a pityókák hogy minél előbb lásd
a lendület felszámolódását
az izmok feszülését
kereső tekintete égését
még egy pityóka még egy lépés
hátba szúr testének közalgó melege
pityóka
míg tenyere hozzáér a felforrósodott léchez
hátadat a kertnek vetve sívítasz
stop

ANDRÉ FERENC

versvacak, vakolat

szétfolytak itt a verssorok,
partra vetett leviatánok
szemébe fennakadt horog,
gyúrt seb az idő, ahogy ott tátog,

csak így e délutáni félkör,
az ilyen fajta mindig korán kivész,
szépen kiválik a létből,
mint betonfalról az alkalmi mész.

*(két lépés közt egy panelben
képkockákban snitt a snitt
olvadhatósági együttható
csak arra merre a láva vitt
mozdulatlanság nyugtalansága
kisárgul mintha valami évszak
sétálunk az örökkévalóságba
míg egy indulat szanaszét szab)*

KRIEGEL ZSÓFIA

Énem pillanatai

Mi vagyunk az a korosztály, akiket a verseny határoz meg,
és a jól átgondolt akarat.

Legyőzől-e engem?

Legyőződ-e magadat?

Az agyam összefüggéseket harmonizál,

a méreg a véremben fogócskát játszik

kultúrám apró lenyomataival.

Elmém mindenből játékot kreál.

Testem álomban futni akar.

Hallom magam dadogni a nyelven,

ami belőlem született, belőlük fakadt.

És jól ismerem már a bölintásaim mögötti

könnyed viszolygásomat.

Ismerhetném jobban önnön korlátaimat:

öntelt vagyok, és szétszed a gondolat.

de a ti tanításaitokban van-e igazi,

kreatív öntudat?

Beszélek, de nem én adom számba szavaim.

Eligazodnak,

hiszik: rajtam,

hiszik: valamin.

Közben szájukba lóगतom mondanivalóm,
mint horgász a csalit.

Tulajdonképpen én ilyenkor élem meg

énem pillanatait.

GÁL ZOLTÁN CSABA

Dionüszosz

Én
orgiázni akarok a világgal
nem érem be egy babával
senki sem monogám
bárhogy is szeretném
bárhogy is mondanám
soha nincs kedvezmény
mindig egy a társad
én
magam
több vagyok egynél
sokan őriznek belőlem
pár fehér sejtecskét
melyek megfelelő helyen
képmásomra formálnák
a világot
én
orgiázni akarok
orrba-szájba tolnám
mindenkinek
férfinak és nőnek
mindenkit érezni akarok
kapcsolódni akarok
kötődni akarok
élvezni akarok
elélvezni akarok

én
tényleg ott akarok élni
minden testben és lélekben
izzadtan és nedvesen
nesztelen románcban
meztelen őszinteségben
titkok nélkül
én
isten
akarok
lenni!

BUGYI NIKOLETT

Szegény pénz

Ember vagy, élned kell!

Pénz is kell.

Itt félned kell!

Ember vagy, Földön élsz!

Kell a pénz.

Itt nincs sok ész!

Szegény pénz...

Ha nem vagy, akkor ellopnak,

Ha sok vagy, akkor elvernek.

Szerencsés vagy? Eldobnak!

Gaztettel bemocskolnak.

Tán elvesztetted értéked?

Ne várj sokat, úgylis széttépnek!

Veled folyton játszanak,

Ha nem kellesz, leváltanak.

Ma érték vagy, holnap értéktelen.

Téged akar a kereskedelem.

Érted árulják a sok kenyeret,

De csak míg újra el nem sepernek.

Száz neved van, egy se jó.
Behoztak már Euró?
Öltek érted korona!
Kinek vagy a rokona?

Király kezében koptál, mint dénár
USA-lakónak kellesz, mint dollár
Becéznek téged százféleképpen.
Mégsem tudom elhinni,
ha vagy, csak az az érdem...

KURTA SZABINA

amitől eltűnik

az a kibaszott józanság, az van minden hétfővasárnap,
önként vállalt aszkétizmus meg gondolatcenzúra,
mert melletted nem agyalhatok csak a rózsaszín jövőn,
aminél valószínűbb az iszlámarcú európa képe.

jogomban áll hazugnak lenni, ha boldogságom megkívánja
és a legdurvább drogtól függve lenézni a világ mocskára,
majd bevallani a hányásszagú szilveszteri estnek,
hogy én egocentrikus józanságfüggő vagyok.

te majd várhatod a világvége pillanatot a nyárelőn,
mikor a konténerbe hajítom az elmúlt három esztendőt
és megindulok előre, legyőzni a nemlétező

a kurva istenit kell neked mindig közbepofázni.
addig nem maradok, míg zöld lóg ki a szádból a teraszon,
és nem megyek, amíg büntudat nélkül gyűlöllek.

HEGEDŰS ESZTER

Cím nélkül

magánydidergés...

TÓTH VIKTÓRIA

Levelek Önmagamhoz 6.

elkülöníthetetlen csíkokba folyik ki
a tezacskómból az eszenciád
mindenhol ott vagy
az öregemberek megnyugvásál veszem tudomásul
hogy eljöttél értem akár a halál
nem vagy te személy sem ember sem állat
a bennem lévő gyomorsav vagy
megkeseríted a szám ízét
érdes és húsos kezekkel nyúlsz felém
és nem vagy te nem vagy ő
ez is csak én vagyok
egy ocelot mintás ruhába öltözött nő egyszer
megkérdezte tőlem:
Kislány, tudtad, hogy a magány hideg?

HEGEDŰS ESZTER

Kobra

Hogyha tehetném, olyan lennék, mint egy királykobra.
Nagytestű, súlyos alattom.
Lenne két hosszú méregfogam, és olyan gyors lennék,
Hogy az embereknek
Nem lenne bátorságuk, sem kedvük
Csak úgy megpróbálni hozzámérni.
Hogy előtte levezetnék, a fejükben, mi történne,
ha nem tudnának úgy megfogni, ahogy a TV-ben látták,
a fejemnél, két ujjukkal a számat kipeckelve.
És inkább úgy döntenének,
először elmennek egy kígyószelídítő tanfolyamra,
vagy nem.
De egyelőre biztos elkerülnének messzire.

JÓZSA EVELIN

Valós ábránd

Csak a házőrző kutyák vesznek engem észre, amikor sétálok az utcákon. Ők ugatnak meg engem, mert még nekik sem elég megnyerő a jellemem. Viszont legalább ők meglátnak és tudomást vesznek rólam, míg mások kevésbé, vagy egyáltalán nem. Ez sokakkal előfordult már és még fog is. Hogy nem hiszitek el? Hát tessék, íme, a példák:

Helyszín: egy lángost árusító bódé előtt. Te már kikérted a fokhagymás lángost, amíg én csak tanakodtam, hogy mitévő, vagyis mit evő legyek. Túl nagy a választék: fokhagymás, tejfölös, sajtos, speciális kínálat és még sorolhatnám. Döntéskép telenségemen túllépve a sajtos lángost találtam megfelelőnek, majd beálltam a sorba. Pontosabban egy várakozó hölgy mögé. Majd kisvártatva megérkezett a személyemet figyelembe nem vevő férfi. A hölgy a kész lángost megkapva távozott, és hirtelen a férfi lépett oda az ablakhoz. Pedig én is ott álltam, hahó! Sőt, nem is fekete kabátban, mint legtöbben, hanem zöldben. Egy zöldhasút benyújtva az ablakon, leadta a rendelését: két lángos, és megtoldotta azzal, hogy ő siet. Megjegyzés: Manapság ki az, aki nem siet? Netán ezt a kijelentését burkoltan nekem szánta, hogy legyek elnéző vele szemben? Hát nem! Egy csepp megbánást sem tanúsított irányomban. Végeredmény: nem ettem lángost.

Helyszín: „otthon”. Meleg, nyílt és megértő léghő. Közös vasárnapi ebédek és békesség – nemcsak ünnepekkor. Bah! Csak a képzeletemben van így, valójában meg mintha itt sem vennének figyelembe, vagy látnának meg és hallanák, amit közlök velük! Veszekedések tucatjai során hiába mondom el a véleményem,

nem számít. Először nyugodt hangnemben, majd kiabálva, káromkodásokkal megtűzdelve, mert ezt hallottam és hallom, ha itt vagyok. Majd csodálkoznak azon, hol tanultam mindezt. Na, vajon hol? Biztosan a könyvtárban. Hiába kérem őket, hogy fejezzék be, vagy halkabban szidják egymást, mit sem számít. Olyankor nem hallják meg más véleményét, se semmit sem ezenkívül. Csak az a fontos, hogy kiadják dühüket, mindenféle változatos ócsárlások közepette. Mert ez a megoldás, majd mintha mi sem történt volna, folytatják az életüket, mint férj és feleség. Valójában mi is ebben a legszörnyűbb? Az, hogy végig kell hallgatnom? Egyáltalán nem. Hanem az, hogy attól félek, én is ilyené fogok válni, vagy már ilyen vagyok. Erről sokat beszélgetek Veled, és mindig óva intesz. Félek attól, hogy kiirt-hatatlanul a génjeimben vannak az ő „problémamegoldó készségeik”. Félelmem nem is alaptalan. Gondolj vissza csak a vitáinkra. Arra, hogy én is hányszor kiabáltam Veled, miket vágtam a fejedhez, pedig hányszor átbeszéltük azokat a dolgokat, amiket újra és újra előhozok. Nem tudok menekülni az árnyékuktól! Hányszor mondogatom, hogy képtelen vagyok egy kapcsolatra, Te viszont azt válaszolod, hogy igenis képes vagyok rá! Továbbá, hogy a mi kapcsolatunk nem olyan, mint az övéké. Soha nem is szeretnék olyat, és szerintem Te sem. Tennem kell érte, hogy kiegyensúlyozott legyen és egyben nem is a megszokott. Mert a miénk tényleg nem az, nem megszokott.

Elkanyarodtam a témától, amivel csak arra akartam utalni, hogy még a család-tagjaim sem vesznek engem észre, ahogy sokáig Te sem vettél észre...

Helyszín: kollégium/egyetem. Titokzatos, néha antiszociális jegyeket mutató, különc, sok tekintetben eltérő, mint mások, irigylésre méltó hajzuhataggal nem ékeskedő. Ez voltál Te. Kezdetben. Idővel egyre jobban szimpatikussá váltál számomra. Rájöttem, rengeteg a közös dolog bennünk – nem a kedvtelésekre gondolok – amelyre Te csak később figyeltél fel.

Hosszú időbe telt, amíg igazán észrevetted, hogy én is jelen vagyok az életedben. Addigra már túl voltunk rengeteg egymásra sem hederítünk időszakon, még annyi vasárnapon, egymás hibáztatásán, vicces momentumokon. Egy másik földrészre kellett menned, hogy bevalljam, mit is érzek igazán. Beláttad, hogy rosszul reagáltál, nekem sem pont úgy kellett volna tudtadra adnom az érzéseim. Hiányoztál. Hiányoztak a beszélgetéseink. Még az ugratásaid is hiányoztak. Éreztem, hogy fordulópont lesz az a nyár és az is volt. Visszatértél, bár nem sárga tengeralattjárón vagy egy unikornis hátán. Találkoztunk, de mintha semmi nem történt volna. Még vagy hat hónapnak kellett eltelnie ahhoz, hogy együtt legyünk.

Közben a gondolataim minduntalan elkalandoztak a megszűnt jövő felé. Elterveztem közös életünk hátralevő részét, ami valljuk be, nem valósult meg, mert színre lépett egy másik nő. Számodra a Nő.

Visszagondolva hiba volt. Rettenetesen nagy. Nem kellett volna észrevenned vagy nem pont ilyen körülmények között.

Tudatára ébredtem annak, hogy az álmok nem válnak valóra, se a tervek. Mások rendkívül nagy hatással vannak rám. Sőt, a befolyásolásuk alatt állok. Nem hiszek a szerencsében, sem a véletlenben, mert olyan nem létezik, főleg nem az én esetemben.

Sajnos, én egy könyv főszereplőjeként átéltem ezt. Az író nem terelgette az utam a jobbik ösvényre. Csak néha engedte meg, hogy rá-rá lépjek, de csak épphogy. Óvatosan, nem is az egész talpammal, se mindkét lábammal. Átmeneti boldogságot nyújtott nekem. Mind a család, mind a szerelem terén. Csak egy semmikellő, észrevehetetlen szereplő vagyok egy regényben, aki pótolható. Mondhatni egy szürke, jellemtelen kis hivatalnok vagyok, a rangsor legalján. Akit mindenki eltipor, és nem tudok kiállni az igazamért. Még meggyőző érveket se tudnék felhozni annak érdekében, hogy az író életben tartson a következő regényéig. Szánalmas. Talán ő el is fogja felejteni, hogy megteremtett engem.

Az író képzeletének szülöttje vagyok és várom a megfelelő pillanatot, hogy életre keljek, hogy ne csak egy szereplő legyek a sok közül, az egyik kevésbé ismert regényében. Szeretném a saját kezembe venni az életem irányítását és megtapasztalni a saját bőrömön a rossz, és persze a jó döntések következményeit. Élni szeretnék, igazán, nemcsak létezni! Szeretnék szerves része lenni a társadalomnak, valami korszakalkotót elérni. S nem utolsósorban, szeretném érezni egy férfi ajkát a számon. A Te ajkaidat, a valóságban is. Megragadni a kezed egy cirkuszi forгатagban vagy a buszon, leszálláskor, és el nem engedni, mígnem vége nem lesz...

SOÓS ÁDÁM GÁBOR

Te-ngerentúl

Kisírta magát az ég.
a szokásos tócsák
– ahogy ilyenkor szokták –
kibélelt kátyúkban fekszenek
csak bámulnak az esti csendbe
Ideiglenes tengerek.
A hullócsillag-csikkel szökőárrá válnak
de a hullámok nem sietnek
partot már rég nem látnak
S hogy e tengerek közt
félrészegen
ide-oda lépkedek
elmúlt évekbe kapaszkodom
Így keringőzöm Veled.

BAKOS MARTIN

Hegy vagyok

Hegy vagyok a messzeségben,
Nyújtózkodom, hátha elérem
Az eget, amin minden lusta madár
Táncolja körbe bérceim.

Völgy vagyok lent messzi délen,
Jég vájt agyam zeng.
Tört kövek, utak lepnek el.
Egyszer újra hegy leszek.

Kő vagyok és láva folyam.
Üvöltve lepi el hűlő testem
A világot olvasztom magamba,
Széllé vágyok mégis

Sivatag leszek egyszer,
Homokom durva porrá törve,
Szétszórt minden sejtem.
Széllé válok így is.

Szél vagyok és gomolyfelhő
Esőmmel nyugtatok mindent,
Villámom szántja fel a mezőt
Földdé válok újra.

Hegy leszek a messzeségben
Csodálom az eget, mit elértem.
Örök kő álmomban őrzöm
Madár füttyös énekem.

KURTA SZABINA

inzerv párizs

homoním fűpart hullámszik
szennyezett pöcegödörformán
a tükörsima Sebesbe hányva
szerelemlakatos hídon kidobott
hígítóinhaláló junkiek
kátrányszagú lélekcsikkeit.

a vak vérvörös ég alatt
kacsintó utcalámpák fényében
nyávognak bérházerkélyen
a szüntelen bagzó macskák
egy falatnyi levegőért menekülve
az eklektikus homlokzatban megbúvó
öregszagú zsidólakásból.

rohadó romkocsmában menetrendes razzia
söpri a koravén nemzedék
diszkószaros tablettá-mocskát
a terjengő szennyvízszagban
gőzölgő csatornafedős utcára,
inverz párizs és zsákutcaélet
a szép füves körösparton,
a rohadt, füves parton.

SÓS ILDIKÓ

Törések

szintörések ...

BAKOS MARTIN

Kurt kor kép

Koponyányi hangjegy,
Vonó!
Fejbe lövöm magam,
Kurt módú kis író.
Töltény a gondolat,
Tamponált koponyám
Fájdalomtól jajgat.
Áú!
Főnixként ébred,
Körbejár, elhagy.
Félhomályba lépő
Életunt gond vonat
Vontat.
Mi mehet?
A fiatal fejekben?
Csillagbölcső dallam
Gondolat felleg.
Vég nélkül kerget
Előre elfelejtett
Degenerált generáció.
Vagy generált fikció?
Individuál e-misszió
Lét nélküli
Lét elemek
Piedesztrálra emelt

Ekto-plazmatikus
Interaktív félelmek
Ezek vagyunk.
Mi?
Predesztinált lét-egylet.
Drogmámorban úszó
Bérc-re hágó líra,
Rendben lévő káosz
Tiszta?
Ugyan, kosz!
Tajgetoszt is túlélő
Egyszerű kisgyermek,
Mi vagyunk ezek
E Kurt kor-képbe oltott
Virtuál emlékezet.
Emlékeztek?
Töletek lettünk ilyenek!

ANDRÉ KRISZTINA SAROLTA

Észkijárat, avagy az eltűnt betűk nyomában

Megunta már, hogy állandóan ugyanazokat az embereket lássa. Vidéki színház, könnyed darabok, megfáradt, a színpadon potyában meghaló művészek társaságában élt. Évekig figyelte őket, de feléje se néztek. Érhető, hiszen nem sok csodálnivaló van egy feliraton, amely az épület vészkiáratát hivatott jelezni. Még akkor is, ha ő, egy megbízható, letisztult stílusú V betű nyitja a sort.

Kevés betűvel került kapcsolatba, legjobb barátja a szemközti oldalon ücsörgő FELVONÓ felirat kezdőbetűje volt.

Amikor minden színész hazament, a takarítónő már otthon próbálta elfedni kezének klórszagát, az éjszakai őr is kikapcsolta a tévét, akkor a két betű mindig lepattant a számukra kijelölt helyről, behelhuppantak két fotelbe és megbeszélték a nap történéseit.

Beszélgettek mindenről, ami két betűnek eszébe juthat: a dramaturg furcsa dühkitörésétől elkezdve, az időjáráson keresztül a legújabb előadásra készült szórólap betűtípusáig.

Közben kortyolgattak egy kevés tintát, amit az egyik rajzos kedvű színész hagyott az előtérben. Lelkesedtek az ilyen kéretlen adományokért, de vigyázniuk kellett, hogy ne iganak túl sokat: a túlzott tinta fogyasztás maradandó pacát hagy a szárukon és nehezebbé teszi a felevickélést is a többi betű mellé.

A premier előtti napokban a sok stressz miatt előfordult néha, hogy túlzásba vitték : ilyenkor egy-két betű le kellett másszon, hogy visszategyék őket a helyükre mielőtt megérkezik a reggeli tornáját mániákusan a nézőtéren végző színész.

Ürült a tintás üveg, kékültek a betűk, egyszer csak így szólt V: – Nem hiszed el, hogy mit hallottam! Tegnap megszökött a vonatról az unokatestvérem, J az egyik barátjával, O-val. Nevetségessé tették az egész vonattársaságot: nélkülük annyit ír az ablakok fölött, hogy „kihalni veszélyes”.

– Micsoda bátorság.

– Most egy összeragadt lapú enciklopédiában rejtőzködnek, még nem tudják, hogy mit tegyenek.

– Mi lenne, ha mi is megszöknénk? Úgyse becsülnek meg minket. Alapíthatnánk egy várost, ahol csak a méltatlanul elfelejtett dolgok lennének: mi, lekopott betűk, a néhány percig keresett félzoknik, írószerek, kölcsönkönyvek.

– De mi lesz itt nélkülünk?

– Észkijárat és elvonó. Arra úgylis sok helyen szükség lenne.

SÜTŐ TAMÁS

Egy őrült órán

Renga klasszikusainkkal

Én:

Sötétkék égbolt,
enyhén szürke fellegek,
édeni dőrej.

Petőfi:

Önmagadért, másért ne,
önmagadért légy költő!

Én:

Génkezelt humusz,
mutálódó gizgazok
felett a szél jár.

Ady:

Vérem vagy te, táltos vér,
jövőt regélj, arról szólj!

Én:

Akár a nyálat
termeli szám... Jönnek az
anyai szavak.

Kölcsey:

Hazád a nyelv; ápolnod
feladat, mi szorongat!

Én:

Sértő a látvány,
siralmasan vándorol
fecskedad haza.

Tompa Mihály:

Tavaszt teremj, s madárdalt,
énekeljék csodásan.

Én:

Emberek java,
megríkató látszatok
tömege mindig.

Arany:

Minden látszat valóság,
hazudj így, és hited el!

Én:

Látni vélt való,
minden hitem. Igaz-e?
Gőzöm nincs róla.

Babits:

A legjobb, ha nem tudod,
s a legszebb, ha nem hiszed!

Én:

Jó volna, csendben
nyugovóra szenderült,
szelekkel élni.

Vörösmarty:

Légy fa minden bérc fején,
halj meg, ha épp jön a tél!

Én:

Göröngyös utam,
csupa szikla, akadály;
igazság, vicc csak.

Kosztolányi:

Ítéletünk alaki,
valaki itt, mindig rossz!

Én:

Nő szemek barna
színét nézem, titokban,
leírni vétek.

Csokonai:

Az idődnek kínja bánt,
mi látunk csak igaznak.

Én:

Betegén játszom
szerepemet; lehet, hogy
felesleg vagyok.

Tóth Árpád:

Magad vagy épp, sírni kár,
lomha dalod faricskáld!

Én:

Látom a tömeg
őrületét, jobb idő
hitében tombol.

Berzsenyi:

Dolgod, fiam, elhozni
jobb időknek látszatát.

Én:

Nincs erőm menni
innen tovább, érteni
anyám se bír már.

József Attila:

Nyafogni, míg késő lesz,
ennyit tehetsz, testvérem.

Én:

Piszokban, porban,
kezeimet töröm el,
s mászok így tovább.

Dsida:

Megtesszük, ha tehetünk!
Ha lehetünk, ott leszünk!

Én:

Őseim hangja
hajszol tovább utamon,
menni így tovább,
nagy örültség, vétek is.
Múlt törvénye kötelez!

ISTÓK BÉLA

Színész

Éjjel pillangóvá válik,
S ablakok redőin tarka
Keringőt táncol, és vérzik.

Álmait tördöfés éri,
S meséi lángoktól ázva
Sápadnak halovány köddé.

Világa tetszetős, hamis
Illúziók fonta máza
Valóst és valótlan elnyel.

Halva él, élete szerep,
S ha tükörbe nézve nevet,
Kérdi magától: ki vagyok?

BAKA L. PATRIK

Törés

Zeng.

A szó zeng.

Üresen zeng.

Üres szó.

A sziklákról hull alá,

akár a hó

megfagyott angyalok

könnyeként.

Elfeledtek.

A múlt fémes, csillogó

hajszákként örvénylik

utánam a szélben.

Száztíz esztendősként

miként lehetnék léha,

rezzenéstelen mosolyú

ifjú,

még ha testem feszessége

olyan is mint az övék?

Elfeledtek,

de hogy feledjek én?

Nincs más életelixír:

emlékeim kopott

tükrében élek,
s hiába tört
da
rab
ok
ra
a
csillám,
zárkából kiút
csak
a másolt világba vezet.

Ott, ahol a látszatbiztonság
homálya ül szememben;
ott, ahol a hangok
még ismerősek,
annak tűnik
ez a sor is.

Ott még nem hagyott magamra.
Az én léptemmel egy időben
szökken csillag hátáról
csillag ölébe
az idő.
Alig botlunk meg.

Ám a világ
tör
ött
vágycból szöttem a tengereket,
sóhajokból az esőt,

gyázkönnyekből a rét
fekete virágait.
Érzelmekből gyúrtam
új agyagkatonákat.
Hús-vér álmokat
alkottam általuk.
Bennem élnek,
s én őbennük,
mégsem él
egyikünk sem.

Elfeledtek,
már csak én emlékezem.
A rózsáról aláhull
az utolsó szirom.

Hogyan térjek vissza,
ha arrafelé már
az idő is elhagyott?
Nélkülem múlt el,
én mért lógassam hát
a lábamat tovább
az ásító mélység felett?

A repedezett félhold
fénye tovább reped
a kőgyarakon.
Hó hull a szememből.
Ott felejttem hát magam
a múlt érméinek arcán,
Kharón zsebében.

BUGYI NIKOLETT

A kis morféma élete

Ahogy a hangot az anyagba öntik,
Itt lenn morféma keletkezik.
Ahogy a beszéd fennebb megszületik,
Úgy hal meg földünkön a szöveg.

Morféma útjait ha van kedved kövesd,
Szíveddel saját utad keresd.

Élete minden pillanata meg lett örökítve,
Rég beleírta magát az öröklétbe.
Világra jött a levegőre.

Rácsodálkozott e furcsa de érdekes világra,
Hol meleg, hol nedves lett a kis nadrágja.
De anyuka mindig vigyázta.

Szobájában még látta az ott bűvó szellemeket,
S óvón világosság gyúlt benn, ha kellett.
Ő tisztaság volt és szeretet.

Kis lelke virága társaival oly mozgékony volt,
Hajtotta őket a tűz, mi bennük lapult.
Felfedezték együtt az új kort.

Szemük mélysége bölcsen, aprón és melegen fénylett,
Nem csinálhattál róla száraz fényképet.
Igazán megélték a létet.

Csúfolódás, hangok, szóelemek és rövid szavak,
Hallgatás, békülés; egy rendező alak.
Az óvó néni, kihez szaladt.

Majd átlépett, meglépett egy nagy belső lépcsőfokot,
Pattanásaitól néha herótot kapott.
Ő sötét ruhás lázadó volt.

Tanult az iskola-földön, tanult otthon fegyelmet,
Volt, hogy szavakból szóelemek lettek.
Öntöttek egymásra hideget.

Mégis a család a türelmes, a hegy, a megtartó erő,
Száraz napokon a testet átölelő.
Rendet és nyugalmat teremtő.

Mikor *felnőtt*, ő is csatlakozott; világot nyitott!
Szintagmából mondatok, mit megalkotott.
Mindig tanult és munkálkodott.

Ekkor érezte egynek két aspektusa táncát,
Hamar megtalálta élete párját.
Hideg napokon egymást várták.

Összhangjukból különleges gyermekeik születtek,
Szülők arca örömkönnyeiktől volt nedves.
S ők is hamar szárnyra letek.

Ám mikor tükrében hozzá is beköszöntött az ősz,
Fiatalból hogy lett ilyen gyorsan *idős*?
Lelke most is játszott a mezőn!

Finoman vették őt körbe az unokái,
Mosolygott elmúlt évek hullámain.
Csöndet talált: a tó óriásait.

Lent a mélyben kérdezte a legbölcsebb időportást,
Szövegből lassan beszéd lesz, és még mi más?
Várta a kopogó tél arcát.

Ahogy elindult ő is visszatérni,
Úgy nem lehetett többé mérni.
Ahogy kezdett befelé tekinteni,
Úgy angyalok intettek neki.

Ez morféma életútja a nyelv szintjén,
Remélem, élvezted úgyszintén.

ÁBRAHÁM EDIT

Transz

Beleájulok a hangjegyekbe, hagyom
hullámozzanak a húrok a hátamon.
Az elmém zárt, megyek a profánon túlra,
ha akarsz, kövess az egyirányú az útra.

Már teker a tárcsa, vibrál a szenzoros
motor, a szóltan szürkeállomány
valami emléket kotor elő, küzdjön
a ritmus gyorsuló ütemével.

Forog a kerék, erőtlen ellenkezés,
pillanatra felvillan, és egyre
gyakoribbá lesz a fizikai kényszer:
az erekben folyó tűzben égj el.

Közelebb. Majd egyre közelebb és zártabb.
Nekem már nem ember, pusztán tárgy vagy.
Használlak, mert kellesz, s ha mégsem eldoblak.
(Magamat ítélték kárhozásra.).

Az est sűrűjében neonok cikáznak,
Ők figyelnek jól a fogyasztásra.
Majd hozzászoksz és visszajössz, mint a kóbor
eb az útról biztos vacsorára.

Rángat a ritmus, az érce a húrnak a
húsomba vág. Valaki túlüvölt
bennem Istent és a káoszból lett rendet.
NYÚJTSD FELÉM ERŐS KEZED ÉS MENTS MEG!

MARICS KRISZTINA

Éjdorombolás

Macskalelkű éjlesésben
ízlelgetem a holdsugarakat.
Íriszemet macska-vékonyra nyújtva
Vadászom a szentjánosbogarakat.
Végre fekete lett a világ.
vagyokakivagyok
Megérkeztek a csillagok.
Ma is egymás után sóvárognak.
Örökös vonzalmukban
tanul alázatot az idő.
És lázadást az idill.
Férfit és nőt is
az egybetartozás emléke
búsan ölel össze itt.
De amikor titkot hint az éjszaka,
Oly közel az eszményiség.
Oly tiszta az analógia.
Míntha minden hibánkra feledés borulna,
Míntha a csönd is dorombolna.
Ezen az éjfrekvencián érzem
a bűvös rettenetet,
hogy sose javulok,
hogy véremben vadság és farkastörvények,
hogy álmodozásaimon keresztül lopakodnak a hétköznapokba
álnok, vágyszagú lidércek,

és mindennek dacára,
e halálpecsétes tökéletlenségben
a pillanatnak boldog birtokosa lehetek:
kimeresztett karmokkal,
lázás messiáskeresésben
öntörvényűen tapasztalhatok,
pokrócnyugalmú ágy-melegben
(de megszelídíthetetlenül)
házicicán forgolódhatok,
bogozva a lét hínáros sejtéseit,
feszegelve emberlétem ideavezetékeit,
s ezeket gombolyagként összebogozhatom.
Míg génekbe varrva
A szavakat foncsorozom.

Csíp-e Rózsika?

A csók után a Herceg öreg Skodáján panellakásába vitte a Királylányt. Négyzetméterrács határok, cigarettacsikk-hullócsillagok, négy-és hatlábú szörnyetegek morgásától remegő levegő. Az őszi levelekkel csekkek érkeztek és a Királylánynak dolgoznia kellett. Minden nap hétfő lett, aztán nagyon hétfővé fajult, a Királylány feje felfőtt és huszonkét fő és kéz és láb temette maga alá nap mint nap. De a Herceg karja erős volt és ölelése, mint a tó, hol szelíden fodrozódó, hol tomboló sodrással elringatta. A Királylány sose sejtett boldogságban lebegett.

A boldogságba is bele lehet fáradni. A Királylány rutinosan súrolt, sepregetett, főzte az ebédet, mosta a Herceg gatyáját. Egyre többször vett el piszkos edények kavalkádjában és egyszer egy porszem sarkán üldögélt egykedvűen órák hosszát. Lassan elfelejtett mindent. Mindent, ami lényeges. Elfelejtette, hogy ő Királylány. Újabb rózsarengeteget engedett maga köré nőni, a Sárkány is visszasettenkedett és a Herceg tó-ölelése tehetetlenül szakadt cseppekre a töviseken.

Aludt, aludt a Királylány száz és ezer éven át. Várta a Herceget. Jöjjön már, hol van, siessen, oldja meg. Ez a dolga, ő a Herceg! De a Herceg csak dolgozott, fészbukozott és evett.

Lassan a Sárkány is unni kezdte, hogy karrierje egy helyben toporog. Egyre lustábban fújta füstfelhőit és le kellett dugnia egyik karmos mancsát a torkán, hogy tüzet okádhasson. Éppen életpálya-modell kidolgozását követelte a szendergő Királylánytól, aki erre álmában is olyan dühös lett, hogy egyszerre elfelejtette, hogy alszik. Felült az ágyában és azon kócos-kótyagosan akkora pofont kent az elképedt Sárkány képére, hogy még most is sajog talán szerencsétlen szörnyetegnek.

„Hiába várok, hogy bárki is megmentсен!” - fakadt ki a Királylány keservesen. De panaszára csak a Sárkány döbбent tekintete felelt.

A konyhából rántott tojás illata tolakodott az elkeseredett Királylány arcába. „Csináltam reggelit, ülj le Szívem, kihűl a kávéd!” – mosolygott a Herceg.

De a Királylány csak állt ott akár egy kőszent. Mint aki először látja a Herceget. És úgy is volt. Akkor pillantotta meg igazi valójában.

CSIZI ATTILA

Nesztelenség

ötlet elő ...

ANDRÉ KRISZTINA SAROLTA

Lélekvágás

Vörös fürtjeit összefogta és leült a járda szélére. Bámulta az andalgó párokat: egymást támogatva, saját lábaikban botladozva jöttek ki a kocsmából, de még most is bájosan mosolyogtak a másikra.

Hetek óta kerülte a munkahelyét: elege volt a törtető emberekből, a pártkatonákból, a növényként túlélő mosolygépekből.

Legkedvesebb elfoglaltsága az volt, hogy figyelte az őszinteség kavicsait. Időbe telt, amíg rájött, hogy nem szakkönyvekben, idézetes összeállításokban vagy prédikátorok szemében találhat rá.

Időbe telt, amíg elengedte a mindig panaszkodót, a mindent tökéletesen tudót, a tévedhetetlen kisisteneket.

Figyelni kezdte a mindenki által ünnepelet, évek óta játszott színházi előadást. A színészek mind úgy csodálkoztak rá a helyzetekre, mint ha először élnék meg, de a félhomályban feladatra váró zenészek unott arccal hallgatták a közönség által szeniális viccnek hitt poént.

Látogatta az olyan irodalmi esteket, amelyeken életükben számba se vett szerzőket dicsőítettek. Gondosan utánanézett az író kedvenc italának, szégyenérzet nélkül sörözött a sok gyorsan lefőtt eszpresszót szürcsölő irodalmár között.

Keresett, de túl sok mindent talált, hátrított, de túl közelről lökte el a veszélyt. Csak ült a járdaszegélyen, orrában a csatorna bűzével, fejében a reggeli villamos kattogásával.

Akármilyen jóindulattal próbált magára tekinteni, be kellett vallania: a legszebb dolog, ami aznap kijött a száján, az a hányás volt.

BAKA L PATRIK

Tudatok toleranciája

A hellézpontosz mélységeibe szállni;
Belebukni a kerubok kerberosztorkába;
    Kiradírozni a fényképről a fotót;
Megjelenni egy lapban a bezúzása után;
    Írásra írni és papírra papírni;
    Acél-selyem leveleket fűzni láncra;
    Drágán árulni az árulókat;
Egy tükörben csókolni el a szerelmünket;
    Cseppenként hullani le a tejútról;
Dohánnyá sodorni a nyállal nyalt hamut;
Bepakolni magunkat két üvegtáskába;
    Rózsatüskével szőni időszöveget;
    Kontyba fogni a hasad és a fejem;
    Darazsat simogatni a kofolában;
Vattacukorba mártani a legnagyobb(ra nőtt) író;
    Függőként lógni egy függvény füléből;
    Pikkelyekkel borítani a zsúptetőket;
    Sakktáblát építeni a sakkfigurákból;
    Szeretni a szuperszösi cuppogását;
Fenyőtobozt fenyni a narancsparton;
    ;élefazssiv inzemezs lakkokársiK
    Darázfészket tálalni fel köretként;
Né kétha írget beszélő egy köztmás;
Macskafej köré csavarni egy fűzetet;
    Általad írni, olvasni e verset.

PÁLFFY TAMÁS SZABOLCS

Rubicon és Róma

„Si vis pacem, para bellum. - Ha békét akarsz, készülj a háborúra!”*

Caius Julius Caesar, ókori római hadvezér, politikus

kényszerű e lépés mert ez kényszerhelyzet
sikereim okán gyűlöl engem Róma
Jupiter papjaként már irigykedtek rám
Rubicon ma jelkép Rubicon ma próba

Rubicon most döntés Rómának rémálma
Rubicon most határ szenátus terhére
nem lennék Caesar ha nem merném vállalni
bár óvatosságra int Pompeius törvénye

bajtársaim vagytok régi harcostársak
hűség körötökben tigris szemmel látom
a folyó vize sekély átmehetünk rajta

vár az ellenfelem egykori barátom
Pompeius meghátrál legyőzzük légióit
aki békét akar háborúzik s hódít

Szatmárnémeti, 2016. január 10.

*2065 éve, i. e. 49 január 10-én vagy 11-én Caius Iulius Caesar egyetlen legiójával átkelt a Gallia Cisalpina provinciát Italiától elválasztó határfolyócskán, a Rubiconon (ma Fiumicino), s így a senatussal és Pompeiusszal való kiegyezés helyett a polgárháborút választotta.

Forrás: http://www.mult-kor.hu/20010427_atkeles_a_rubiconon

HORNYÁK BALÁZS

Éljen a király

Amraves, a falak városa, a déli civilizáció ékköve. Óriási méretével ékelődik az Imlenl deltájába, magába olvasztva és hídjaival bilincselve le annak kisebb ágait is. Külső falai a vadont rekesztik ki, a belsők pedig kiszorítják a szegények mocskát a kényesebb – és persze gazdagabb – lakosok életéből.

A nyomornegyedek szennyénél, a kikötők halbúzájánál és a csatornák váladékánál külön dolgok is találhatóak ám a sziklakorlátok közé zárt undormocsárban, de csak az érheti el ezeket a kincseket, aki elég merész mélyre nyúlni értük a fertőbe. Azok pedig, akik teljesen alámerültek, olyan tudás és hatalom birtokába jutottak, melyekért bármely báró vagy gróf eladná a szülőanyját is. Az utcák hercegeinek nevezzük őket, mert könnyedén zsebre vágthatják a nemes urakat, szajháiknál, fattyaiknál és piszkos üzelveiknél fogva. A birtokaik nem búzát, hanem zsebmetszőket és gyilkosokat teremnek, pincéikben pletykákat és titkokat halmoznak fel, és érlelnek, miközben kezeik alatt fut át tengernyi törvényes és törvénytelen aranyérme. Én pedig most arra készülök, hogy egyetlen éjszaka alatt elmetszem egytől egyig az összes alvilági úr torkát.

Magam sem tudom, hogy miért ilyeneken jár az eszem, talán a kilátás teszi. Végül is innen, a központi kerület faláról végig lehet tekinteni az egész átkozott városon. Visszakényszerítem figyelmem a feladatra, amiért megmásztam a „nemesek barikádját”: várni, hogy jelt adjanak azok a tetves Macskaléptűiek. Idő közben már Ruln kapitány is megérkezett a hozzá tartozó városőrökkel, ami jókora feszültséget ébresztethetett az embereimben odalent. Nem baj, kell egy kis izgalom a fiúknak.

– Hogy szakadna be alattatok a tető, mikor ráléptek! – moroglódok halkan a besurranókra gondolva, de ugyanebben a pillanatban a legközelebb eső kémény árnya mögül kiperdül egy alak, majd színpadiasan meghajol. A kezében megcsillan valami, s bár nem látom a tárgy formáját, biztosan tudom, hogy egy borotva. Széles ívben intek a besurranó felé, ajkaim pedig elégedett mosolyra nyúlnak.

Magabiztosságtól ürge mozdulatokkal mászom vissza az enyéimhez. Mindenkinek valamilyen fegyveren nyugszik a keze, ha még nem rántotta elő. Van, akinek harag és van, akinek félelem ül a szemében, de még olyan is akad, aki eszelős vigyorban mutogatja izsapsárga fogsorát. Biztos meglepődtek, amikor egy egész századnyi katona masírozott a találkozóhelyre.

– Nyugalom fiúk! – emelem meg a hangom, épp csak annyira, hogy a leghátók is észrevegyék a visszatértem. – Ruln kapitány, merre van?

– Az orrod előtt – veti felém egy pofaszakállas, barna hajú férfi, miközben feltápáskodik az egyik fal melletti ládáról. – Szólhattál volna a fiaidnak, hogy nem értük jövünk.

– Reméltem, hogy a Macskaléptűek gyorsabbak lesznek, és még azelőtt megkapom a jelet, mielőtt ideértek – vonok vállat hanyagul. – De most már biztos: a Gégemetszőknek vége.

– Tényleg meg tudták csinálni? – meg sem próbálja leplezni hangjából a meglepettségét.

– Igen. Megmondtam, hogy sokkal halkabbak, és ravaszabbak. Persze adtam nekik egy kis segítséget – őszinteségéért cserébe én sem rejtem el büszkeségem. – Megkértem a Koporsónyitogatókat, hogy ők is tisztogassanak.

– Hogy vetted rá a sírásókat?

– Az maradjon az én titkom, kapitány. Indulhatunk végre? – válasz gyanánt csak füttyent egy rövidet, majd kézjelekkel megindítja katonáit a megbeszélrt sikátorok és csatornalejáratok felé. Nem is értem miért szidják a zsványok a városőrséget. Egy ambiciózus, fiatal tiszt az előléptetéséért zokszó nélkül megöli egyetlen parancsnokát, és a hozzá túl lojálisakat.

– Az égiek és a mélyiek áldják meg a városőrséget! – kiáltom, és társaim is csatlakoznak örömhöz, majd én is kiosztom a parancsaimat a kanális felé haladva.

Gyorsan kell cselekednünk. Sok évig kerestem a megfelelő embereket. Ajánlatokat és fenyegetéseket sugdostam fülükbe ezért az éjszakáért. Végül pedig fél évvel ezelőtt öméltósága, Amra kegyes királya elhatározta, hogy személyesen vonul délnyugatra a gárdájával – ami nagy szó, mert az egész anyaszomorító hadseregben csak az a bagázs szorongat tűzfegyvereket. Én pedig rögtön beindítottam a gondosan építgetett szerkezetet, amint az uralkodó egynapi távolságra került a tompornyomorító trónusától. Elküldtem azokat, akikben a legkevésbé kételkedem, hogy értesítsék a bankárokat, zsebmetszőket és kocsmárosokat, akik pedig továbbadhatják az utasításokat a lotyóknak, a fojtogatóknak és a verőlegényeknek. Minden egyes kurafi és céda nyakában megfeszült a hurok, amit én kötöttem a fejük alá szavakkal és még meggyőzőbb tettekkel. Ma este pedig mindenki a neki szánt szerep szerint mozdul, vagy eltűnik örökre.

Folyamatosan érkeznek jelentések felém, miközben alig harmincfős kis testőrcsapatommal – mert a többieket máshová parancsoltam – a csatorna oltalmazó beleiben tapicskolunk bakancsainkkal. Különböző alsóbbrendű tolvajbandák tagjai bukkannak fel egy-egy kanyarban, majd el is tűnnek, miután eldarálják a többi „front” állását. De bármennyire próbálok odafigyelni, gondolataim már elől járnak, ott, ahol a prédám vár: a legveszélyesebbnek ismert alvilági herceg, az apám, Marquen.

Tudomást sem veszek róla, hogy kontyba fogott hajam minduntalan az iszamos plafont sepri, ahányszor túlzottan kiegyenesedem az alagútban. Ujjammal a késeimet próbálgatom, kellő gyorsasággal röppennek-e ki. Melyik fiút ne vetné szét az izgalom, mikor az apjával kell összemérnie a tudását és az erejét? Ráadásul biztos vagyok benne, hogy már tud az árulásomról, és a ma éjszakára tervezett véres előadás minden jelenetéről. Sokkal

jobb rendező lett volna nálam, de talán atyai szeszélyből hagyta, hogy én szervezzem meg ezt az eseményt. Végül is, ha elbukom, ő arathatja le a diadalt, minimális veszteségekkel. Így is, úgy is az én kezemen szárad az egész.

Félig bambulva, félig terveim szövedékébe gabalyodva már nem is érzékelem a körülöttem múltó időt, ahogy a monoton kőjárat változásai is pusztán tudatom peremén siklanak. Így telik el a majdnem fél órás folyamatos erőltetett menet, aminek végén az ismerős, hatalmas acélajtók állítanak meg bennünket. Hátralepek, utat engedve két természetesebb vitézemnek, akik úgy lökik be maguk előtt az ércszárnyakat, mintha azok ostyából lennének. Meg sem lepődöm azon, hogy rögtön ezután hátra is vágódnak a bűzös lébe, a mellkasukból számszeríjvesszők merednek ki. A testük verte csobbanás ad jelet a mérsárlás kezdetére.

A védők nincsenek sokkal többen, vagyis apám is beszállt a játszmába, és harcba küldte katonáit. De az én harcosaim fiatalabbak, és a legjobbak közül válogattam őket: Dögevők, Acélkarúak, és más hasonló bandák néhai vezérei, alvezérei. A rohamunk azonnal szétépte a védvonalat. A taktika nyomtalanul szertefoszlik, csak a kaotikus brutalitás marad, azonban én nem hagyom, hogy magával sodorjon. Gyors irányváltásokkal vágok át a lassan vérbefúló csarnokon, miközben késeimet pazarló módon röpítem a túl közel kerülő ellenfelekbe.

Üres pengetokokkal, kezemben egyetlen karddal lépek át a trónteremnek nevezett helyiségbe. A falakat vörös kárpitok borítják, melyek már magukba itták a drága füstölők és fűszerek illatát. Most viszont nincsenek idebent drága holmik: se megrakott asztal, sem egzotikus portékák, vagy kéjszolgák. Csak a trón, mely előtt apám, a Gyönyör palotájának ura áll. Egyedül már őszülő, szőke haja mutatja kettőnk rokonságát. Széles, izmos termetét sajnos nem örököltem, ahogy vonásaim sem olyan szögletesek, mint az övé.

– Itt a vége Sargon – hangja érzelemmentes, még csak düh sem szikrázik benne. Mintha mindaz, ami épp a birtokán zajlik, csak holmi egyszerű csetepaté lenne. Már válaszra nyitnám a számat, mikor ő korát meghazudtoló gyorsasággal ránt elő köpenye alól valamiféle tűzfegyvert. A dörrenéssel egyszerre mozdul minden izmom: egy szökellés jobbra, majd még egy balra, és már atyám előtt állok. Azonnal szúrok, mit sem törődve a bal lábamat ért találat okozta fájdalommal, mely csak ekkor ér fel gerincemen keresztül agyvelőmbé. Nemzöm tekintetét keresem, de már az arcát sem látom. Csak a fáklyák fényében összemosódó, alakatlan folt vibrál előttem.

Minden erő kiszállt a tagjaimból, húsomat csupán csontvázam, és kardom tartja. Nem érzem a markolat köré font ujjaimat, kizárólag a sérüléséből áradó lázas kint. Tompulnak az érzékeim: sötétednek a színek, elenyéssznek az illatok, a betóduló tömeg hangja pedig érthetetlen morajlás. Valakik megragadnak – remélem, a felcsereim –, én pedig ernyedten dőlök hátra, s közben egyetlen, minden torokból egyszerre felszakadó kiáltás tör magának utat tudatomig:

– Éljen a király!

PÁLFFY TAMÁS SZABOLCS

Caesar Rómában

„Nem lehet, hogy az ember ne váljon azzá, akinek a többiek hiszik.”*

Caius Julius Caesar, ókori római hadvezér, politikus

kedves katonáim nem vagyunk dilettánsok
támadásunk botrány a szenátusnak átok
bölcshelyen állok én Rómában születtem
tizenhat évesen én Jupiter papja lettem

vagyok aki voltam leszek aki vagyok
Rómából elűzött jövő nélkül hagyott
katona hadvezér sikeres stratégá
légiónk lépése győztes csapat-példa

örömmel mondhatom ez *kikívánkozik*
Rómában az idő most nekünk dolgozik
virágzó tavasz vár az örök városban

Jupiter áldása kérés fohászomban
látod Itália látod Örök Város
jelenlétünk botrány mégis igazságos

*2065 éve, i. e. 49 január 10-én vagy 11-én Caius Iulius Caesar egyetlen legiójával átkelt a Gallia Cisalpina provinciát Italiától elválasztó határfolyócskán, a Rubiconon (ma Fiumicino), s így a senatussal és Pompeiusszal való kiegyezés helyett a polgárháborút választotta.

Forrás: http://www.mult-kor.hu/20010427_atkeles_a_rubiconon

PLONICKY TAMÁS

József Attila Modern töredékek

A rakodópart alsó kövén ültem
s ím, fogtam a netet.
Az „arckönyv” tiszta, lágy falára
kerestem úszó-dinnyehéj mozgóképeket.
Itt is rám törhet (ki érti?)
a táj oly elhagyott,
s mint a magány előbukkant egy
rég-égi adatlap-állapot.
(„halkul a hó, megáll az elmenő
Vele: Attila, Helyszín: Lombtető”)

...

Ha nem kelsz komment-védelmemre
hisz jelszavam: tulajdonod,
s míg hörpintek valódi világot
engem youtube-csatornámon
oltogatnak vad trol(l)ok.

...

S ezt a gépet, hogyha lefagy,
elsötétítem: restartolok.

Mint kék pontok offline chatablakban
hever egymáson a világ.
Szorítja, fogja, összenyomja egyik ember a másikat,
s mindegyik webért kiállt.

...

Miért ne legyek online, édes?

Letörölhetnek úgyis.

Miért legyek én online, édes?

Letörölhetnek úgyis.

...

a semmi oldalán ül szívem.

...

Csak az olvassa (be) jegyzésemet, ki követ engem és szeret.

Ki tiltja meg, hogy letiltsam anyámat hazafelé menet?

Hogy már ne legyek sem neki, sem másnak hűséges fia,

holott a levest, mit hűtött, fűt, kavart

kellene helyettem dislekolnia.

...

S észreveszek valamit,

a messenger jelezz: „vagyok” (itt),

s ez nem hagy hidegen.

...

36 százalékon van mindig. Töltődik.

...

blog – Szabad öltetek jegyzéke.

...

Már nem bök vissza, akit megbökök.

...

Mai magyarok! Én trollkodni akarok!

...

Olvasol-e net Anettet?
Billentyűzetedre tapadjanak
báránygané-báránygané
amulettek.

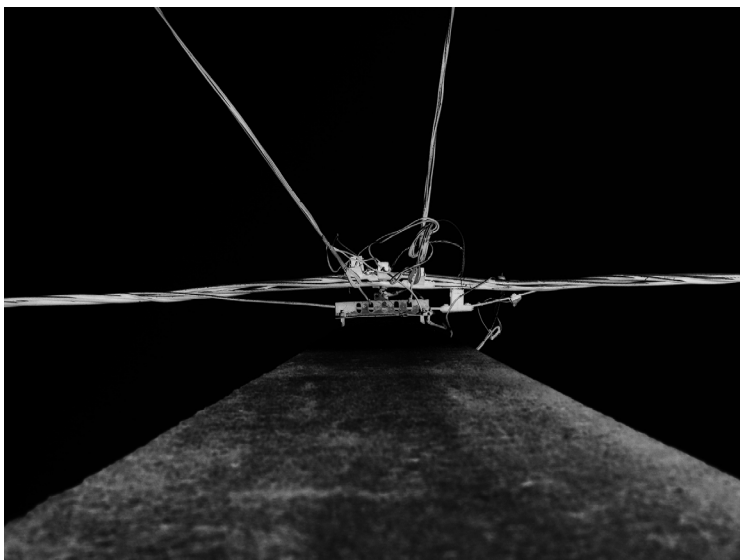
...

önmagad linkelő link alak,
belikeoltalak!

...

Az ember végül megoszt,
mosolygós, boldog képeket.
Szétnéz merengve s nem oszt,
unalom alapján érdemet.
S, ha langy permeteg eső szemerkél
ki írja, hogy „esik” vagy valami mást
mondjuk az időt, és továbbít
egy Candy Crush Saga játék-alkalmazást.

HORNYÁK ANDRÁS

Csomópont

kürt és ...

MAKLÁRINÉ BAKSA ANITA

To trembitá, pane Krudy

A vonat olyan lomhán cammogott ki a nyíregyházi állomásról, mint a mély álmából felriadt ember, aki vontatottan szomját oltani indul a konyhába. Nehezítette a járat menetét a kemény téli fagy is. A reggeli zúzmara makacsul kapaszkodott a sínekbe, a vonat kerekei barázdát vertek a fehérségbe. Késni fogunk, gondolta az egyik utas, sokat is.

Bosszús volt. Egyik barátja konokul le akarta beszélni erről az utazásról, de ő makacsul ragaszkodott hozzá. Igaz abban sem volt biztos, hogy előre küldött levele odaért-e időre. Mert ha nem kézbesítették, ő szállás nélkül marad Ungváron.

Amit tréfásan csak „kis Budapestnek” szeretett nevezni. Tudod mit szeretek abba a városban? - mondta barátjának, aki nem igazán értette, miért indul ilyen kemény téli időbe oda, ahol csak bizonytalanság várja -, azt, ahogy csillognak az esti fények és Ungvár nézegeti magát az Ung folyóban.

Krúdy Gyula fázósan húzta össze magán meleg télikabátját és kitekintett a tájra. Barátjának nem mondta el, hogy a macskaköves utcák eldugott sarkában lapuló kávéházak, kiskocsmák és a kulináris élvezetek is szerepet játszanak abba, hogy mostanában már többszörös látogatását tesz Magyarország keleti végébe, az Ung-parti városba. És Hájas Józsi, a Korona Szálló prímása, akit mindenki csak Dodynak szólított, a fülbemászó hegedű muzsikájával... Elképzelte amint hatalmas falatot nyom a szájába a frissen sült cipóból és akkora kanállal tesz a szájába a csülkös bablevesből, hogy majd megfullad. És Dody húzza a fülébe a kedvenc nótáját és a dallam végig csurran az állán, mint a csülökből kibuggyanó zsíros lé... S vele szemben ott ül Olenka,

az egyik ruszin énekesnő a hatalmas kebleivel, amelyek minden kanálmerítés után alig láthatóan megemelkednek a látványtól és a gyönyörtől, ahogy szerelmetesen nézi a fiatal író falatozását...

A gondolatok, hogy újra ilyen élvezetek várják majd Ungváron szinte felmelegítették a testét és a nyál is összefutott a szájában a bableves és a juhtúrós bános gondolatára. Fent, a Kárpátokban összebújó ruszin falvak egyikében ette ezt a málékásából készült ételt először. Az ungvári kávéházban pedig kifejezetten neki készítette a szakács megbolondítva finom szalonnapörcökkel a tetején. Micsoda ízek, micsoda milió... Erre vágyik ismét.

De Krúdynam dolga is volt Ungváron. Az 1918. évi X. számú néptörvény létrehozta az autonóm Ruszka Krajnát. Még abban az évben Krúdy beutazta a Kárpátokat, felment egészen Máramarosig. Az ott látottakat megírta regényében, amelynek kézírata ott lapult útipoggyászában. Ott kell ezt a könyvet kiadni, Ungváron. Havasi kürt, ezt a címet adta neki.

Elbóbiskolt. Gondolatai ott jártak már ismét Rákóczi első katonáinak és leghűségesebb népének házaiban. Krúdynam meg volt az anyagi biztonsága és lehetősége, hogy családjával a polgári jólét keretei között élje le éveit. A józan, rendezett életre azonban alkalmatlanná tette nyugtalan bohém természete. Mulatozó, kicsapongó, éjszakázó életvitele gyakran keverte kellemetlen helyzetekbe. Ilyenkor felkapta magát és elindult. Többek között a Kárpátok alatt megbúvó magyar és ruszin emberek közé.

Már az első találkozáskor a szívébe zárta őket. Pedig látta, nehezen törnek ki a maguk zárt közösségéből, egyszerű iskolázatlan parasztemberek. De nagyon becsületesek, béketűrők, szelídek és vallásosak, a szerénység és a törvénytisztelet a legjellemzőbb tulajdonságaik. Negatív vonásaik viszont szintén megmutatkoztak, míg köztük járt: a maradiságot meg a részegességet, a babonára való hajlamot, a tudatlanságot, a rend iránti igénytelenséget, valamint a kétbalkezességet jegyezte fel az író.

Ungvárra érve Krúdyt első dolga a szállása felé vezette. Néhány lépésre volt a nyomda, de biztonságosabbnak látta, ha előbb csomagjait letéve érdeklődik az Ungváron zajló politikai fejleményekről. Jól tette. A városba már bevonult a francia idegenlégió, a nyomda bezárt, tájékoztatták. Krúdy megértette: a könyv csak Budapesten jelenhet meg. De ha már itt volt, akkor pár napot kivár. És ha az események másfelé fordulnak.

A hotelben kevés vendég volt, ismerős beszélgetőtársat nem is talált, így elhatározta sétál egyet a városban. Füredi Manó kocsmája felé vette az útját. Az Ung-parti étterem nyári terasza most üresen kongott csak a jeges szél ölelte körbe a némán álló gesztenyefák törzsét. Megfordult, inkább a Korzón sétál végig, ott ismerőssel is találkozhat. S lám, jól tette. Egyik ungvári barátja sietett felé és örömmel üdvözölte. Az ungvári színkörbe tartott ahol egy darabot próbáltak a közeledő karácsonyra. Az író már csak kíváncsiságból is vele ment, hiszen tudta, a színkörösök a próba végén mindig a Kossuth-téri kiskocsmában tárgyalják meg a jelenetekben adott rendezői utasításokat. Beléptek. Az ungvári színkörben drámát próbáltak a színészek, amelyben megöltek – egy nőt. »Zseklén, menj a másvilágra!« – szólt a szerep. Krúdy fejében ez a mondat sokáig ott csengett. Később a Napraforgó c. regényében írta lki magából.

Aznap este együtt nevetett, borozott és jókat evett a társulattal. Szállodai ágját is megosztotta Olenkával, hűséges rajongójával. Mikor az útításkájából kivette a kéziratot, hogy megmutassa a töltött galamb énekesnőnek az megkérdezte mi a címe?

– Havasi kürt, válaszolta Krúdy, tudod az a nagy hosszú fából készült pásztorok rúdja.

– To trembitá, pane Krúdy! – nevetett fel gyöngyöző kacagással a szerelmes nő és puha karjaival már húzta is magához az író.

Pár nap múlva Krúdy, miután látta, hogy a helyzet Ungváron nem javult és a nyomda továbbra sem dolgozik majd, felkerekedett és felutazott Pestre. A havasi kürt c műve, amely hangszer

a ruszinok a maguk nyelvén trembitának hívnak, végül is 1919 elején megjelent könyv formájában Pesten. A Kárpátok vonulatai közt szétszórtan élő ruszinság jelképe lett, amolyan riport és szociográfia műfajban íródott műremek egy mostoha sorsú kis népről, akit Krúdy, Rákóczihoz hasonlóan, azonnal a szívébe zárt.

Műveiben pedig visszatérő motívumok lettek a Kárpátok alján járva megélt életesemények.

HORTOBÁGYI TAMÁS

Giraffe II.

láto mások ...

SCHÄFFER ANETT

Azóta

A szüleim azt hiszik, hogy amit nem hallok, azt nem is tudom. Azt hiszik, hogy nem látom a sajnálkozó pillantásaikat, nem látom a pillanatokot, mikor azt kívánják, bár ott sem lennék. De látom. Egyik pillanatról a másikra süketültem meg, mint ahogyan az amerikai filmekben változtatják széppé a csúnya gimis lányokat. Én nem lettem szép, csak süket, pardon, siket. Nem mintha jobban hangzana, úgysem hallok, csak a fejemben üvöltöm mindig ezt a szót, egymásután, de ezzel nem érek el semmit. Csak azt, hogy már a gondolataim is értelmetlenné válnak, nemcsak a beszédem. Azt hihetnék, hogy ugyanúgy beszélek, mint előtte, de nem, nem hallok magam, csak gépiesen mozgatom a szám, és olykor egy hangot sem adok ki. Az orvosok azt mondják, csak meg kell szoknom.

Jó lenne nagyvárosban élni, ott ahol senki sem tudná, csak én, hogy nem hallok. Nem lennének ismerőseim, beszélgetnem sem kellene, ha mégis, akkor azt játszanám, hogy mindent értek, amit a másik mond. Úgysem figyelnének rám, mindenki rohanna.

De nem költözhetek Pestre. Pénzem sincs rá, a szüleim sem engednék, azt hiszik, hogy újra gyerek lettem, még gyerekebb, mint előtte. Nem vagyok Beethoven, egy kisvárosban mint ez, mindennél neveltebb egy süket zongorista. Nem is játszottam, fel sem nyitottam a zongorát, évek óta, azóta. Azt mondják - a siketek is érzik a zenét, legalábbis ezzel biztattak előtte - én inkább paranoiásan kerülöm. Olyan szupermarketbe sem járok, ahol szól a rádió. Templomba se. Biztos, ami biztos. Lehet, hogy pont én nem érzem, de lehet, hogy csak nem hallok. Mindenképp elviselhetetlen.

Meghirdettem a zongorát az interneten. Én nem érek, nem érhetek hozzá. Valaki majd csak megmutatja helyettem a végnek. Képet sem készítettem róla, én bizonyosan nem veszem le a fehér lepedőt, ami alá eltemettem. Abba a szobába be sem teszem a lábam.

A szüleim úgy vélik, unatkozom. Pedig nem. Figyelek. Figyelem, hogy változnak a napszakok, a hónapok, az évszakok. Mikor milyen virág bontja ki a bimbóit, majd hervad el. Olykor ez csupán pár napba telik, máskor sokkal hosszabb idő, már nem is számolom hány napja virágzik például a szomszéd Róza néni orchideája. De a legjobban az embereket szeretem figyelni, kár hogy akkor ők is látnak, a füleimet nézik, mintha valamiből látható lenne a hirtelen jött sükettségem. Sokkal többet tudok róluk most, hogy nem hallom mit mondanak. Nem is kell figyelnem az ajkuk mozgását, mindent elmond az, ahogy egymásra teszi Anna a két kezét, Lóri megrázza lányosan göndör fürtjeit vagy, ahogy Anya összeszorítja a fogát. Tudom miért. Nem akarják elmondani nekem, ezt nem lehet bepötyögni a Jegyzetömb alkalmazásba, vagy leírni a Real Madridos füzetbe, amit mindig magamnál hordok. Kaptam már Real Madridos hűtő mágneset és pólót is miatta a szomszédoktól, nem tudják, hogy Barcelona drukker vagyok.

Marcsi akkor érkezett, mikor kint ültem a pályaudvaron. Minden szerda délelőtt kint ülök. Figyelek. Rám mosolygott, és mondott is valamit. Nem értettem, túl gyorsan beszélt, a szavak csak úgy pördültek ki a szájából, de azért bólintottam. Minden férfi bólintott volna. Olyan gyönyörű volt, a színes sállal a nyakában, farmert és egy rózsaszín blúzt viselt. Folyton az arcába fújta a szél a barna haját. Hamar rájöttem, hogy mit szeretne, eltört a bőrröndje, leejthette a szürke műanyag csodát. Vittem utána úgy, hogy ne boruljanak ki a szívecskés bugyik, a csipkés melltartók, a blúzok, farmer sortok és a pörgős szoknyák. Néhány lépéssel mögöttem voltam, de tudtam, hogy folyton be-

szél, láttam mindig, mikor hátranézett, márpedig félpercenként hátranézett, talán félt, hogy elszaladok a bőrönddel vagy csak pironkodott, hogy nem csipkés tangákat hozott, és én meglátom ezt. Pár perc alatt elértük az autót. Már akkor tudtam, hogy ki az apja. A régi zongoratanárom. Ő pedig a lánya, aki Pesten énekel musicalekben, már eljátszotta Rózát a Rómeó és Júliában, a Tollseprűt a Szépség és a Szörnyetegben és Carlottát Az operaház fantomjában. Régen mindig össze akart vele boronálni az apja, mutogatta a képét, dicsekedett vele, de nekem csak egy lófogú, kócos libának tűnt. Sokkal szebb volt a fiatal hegedűtanárnő a zeneiskolában a selymes szőke hajával, szabályos arcvonásaival.

Azóta nem láttam. Rá sem néztem, csak a kezébe adtam a bőröndöt, és hátat fordítottam. Lehet, hogy utánam szól, van néha előnye is a süketségnek, csak azt tudom, amit látok.

Két nap múlva megjelent, a nevelésügyi mesefigurás pólójában és a farmer sortjában. Ha kertés házunk lenne, akkor elrejtőzhetnék, de itt a panelrengetegben, ezen a rozoga padon mindenki megtalál. Már nem tűnt annyira szépnek. De azért vonzott a mosolya. Túl gondtalan volt. Marcsi, mondta. Tudom. Megint csak ontotta magából a szavakat. Apám azt mondta....siket lettél....mint Beethoven....játszol még? Hogyne. Fel is lépek. Tényleg? Ez nem ilyen egyszerű. Sikeres lehetnél, különleges, úgy, mint....egzotikus....esetleg le is vághatnád a füled... Van Gogh. Hogyne, a szemem is kiszúrom. Ha egy pillanatra abba hagyta volna a mosolygást, elmentem volna. Hogy tudott beszéd közben is mosolyogni? Én most végeztem...tudod abban a kicsi színi tanodában....musicalszínészként...A vizsgaelőadásokat imádtam...de Christine Daaé akartam lenni...Jobb lett volna a Színművészeti, de oda csak protekcióval vesznek fel. Játssz nálam nekem? Nem. Később sem? Nem. Pedig biztosan elnyernéd megint azt a külföldi ösztöndíjat.

Elnyertem az ösztöndíjat? Nem, dehogysis, olvastam le anyám szájáról, tudtam, hogy hazudik.

Következő nap megint megjelent. Most virágos, mély de-koltázsú ruha volt rajta, csábítani akart vagy kérkedni? Biztosan most is csodásan játszol, hallottalak, mikor még gimnazista voltam, gyönyörű volt, írta a füzetembe. Nem beszélt, biztosan rájött, hogy a hadarását nem tudom leolvasni. Pedig mindent láttam, amit kellett. Már nem játszom, írtam. Akkor mit csinálsz? Ezt. Mit? Figyelek. Élek. Ez nem élet. Dehogynem, az én életem. Ez csak gyerekes duzzogás. Játssz nekem. Miért lenne az jó? Megint elnyernéd az ösztöndíjat, énekelhetnék veled. Miért? Hogy híresek legyünk. Én nem akarok híres lenni, te pedig színésznő vagy. Musicalsztársz. Akkor keress egy musicalszerepet, engem pedig hagyj. Nem hagylak, tetszel. Hazudsz.

Egyik nap, anyám beengedte hozzánk. Elmondta neki az apja, hogy hol lakunk, ő pedig bement anyámék hálószobájába, és kicsomagolta a zongorát. Játzott rajta, mikor bementem.

Tudtam, hogy valaki játszik rajta apám ráncából és anyám reménykedő tekintetéből. Gyűlöltem. De nem temethettem el újra. Kottákat hozott, Csajkovszkijt, a kedvencemet, és persze musicaldalokat, mi mást. És boldog mosollyal játszott a zongorámon. Játssz nekem, írta rá díszes betűkkel egy sárga kartonlapra. Miért? Nem értem. Miért? – kiáltottam. Azóta nem kiáltottam. Játzottam, mert nem volt más választásom. Túlságosan szerettem. Elkezdtem játszani A Hattyúk tavát, és minden újra ugyanolyan lett, már ezerszer lejátszottam, ismerem, hallottam újra, a fejemben, mint akkor, mikor az ösztöndíjbizottságnak játszottam.

A felénél mutogatta, hogy inkább Az operaház fantomját, Csak ennyit kérek én. Tudtam, hogy rosszul énekel, a maníraiból. Utálok, ha kihasználnak. Félreütöttem a billentyűket. Azóta nem láttam.

HORNYÁK BALÁZS

„Dies iræ, dies illa Solvat sæclum in favilla, Teste David cum Sibylla.”

– A rohadt életbe! – rúgott bele Konrád a tetembe. – Teljesen kifosztották. Tetves tolvajok!

– Mondja ezt a másik fosztogató – vontam vállat.

– Ne bölcsekedj nekem, Imre! Szakad a tetves eső, és korog a gyomrom, szóval rohadtul nincs jó kedvem – enyhén imbolygó mozgással lépett felém az árok alján. Elfeslett rongyként tapadt rá köpenye, ami valaha talán bordó lehetett, mostanra azonban inkább bélsár színűnek tűnt a felhők borította alkonyban.

– Csillapodj barátom! – kiségittem a mélyedésből, ahol eddig a halott férfit vizsgálta. Jó súlya volt, de a hátán lévő málha majdnem a kétszeresére növelte. – Alkonyatra elérjük a legközelebbi falut. Van mivel fizetnünk az ételért és a szállásért – megigazitottam a saját zsákom szíját, mire összekoccantak benne a különböző zsákmányolt holmik.

– Mennyi ideje bolyongunk már ebben a purgatóriumban? – borostás, hegekkel csipkézett arca felém fordult, fáradtan nézett a szemembe. Ő is olyan jól tudta a választ, mint én.

– Négy éve – feleltem, s még magam is elkeseredtem a gondolatra, hogy csupán ennyi idő telt el, mégis az egész világ összeomlott. – Menjünk! – azzal elindultam.

Ahogy gyalogoltunk előre, ugyanaz a látvány kísért minket, mint bárhol, amerre jártunk az elmúlt pár esztendőben. A táj teljesen elvadult, mintha valamiféle kórság növesztette volna ilyen gyorsan és ilyen rusnyává a fákat és a bozótokat. A fellege-

ken semmi fény nem tudott átvergődni, emiatt épp oly kísérteties volt a vidék, akár gyermekkorom rémmeséiben. Ha mocorgott is valami vad a bokrok alatt, mi szerencsére nem hallottuk a minket verő esőtől.

Isten tette ezt velünk. Hogy mi szegtük-e meg előbb a szövetséget, vagy ő feledkezett meg róla, azt nem tudja senki. Csak abban vagyok biztos, hogy épp indultam volna haza a szentföldi hadjáratból, mikor eljött a világvége. Egyesek esküsznek rá, hogy hallották a harsonákat. Én csak az égből ránk szakadó tüzes nyilakat láttam, amint hamuvá változtatják körülöttem a földet, és messze a városokat. De az Úr szerte a világban olyan csapásokat küldött Ádám utódaira, amilyeneket talán csak Noé és Mózes láthatott előttünk. A partokat óriási hullámok kebelezték be, a hegyek megremegtek, s kiokádták magukból a kénköves poklot. A barbár hordák mind menekültek keletről, ahol tűzvész, sáskajárás és ki tudja mi más pusztított – ezekről én is csupán hallomásból tudok. A hordák lerohantak és felgyújtottak mindent, ami az útjukba került. A mi országunkat is porig rombolták, a népünket lemészárolták. A túlélőktől ismertük meg magyarok sorsát. Nem mentük vissza, nem akartuk látni.

A büntetés elől mindenki menekülni akart. Az uzsorások szétosztották vagyონukat, a szajhák sűrűn gyóntak, és persze mindenki a templomokba rohant, s imádkozott. De hamar rádöbbsent a tömeg a szörnyű igazságra: a papok tehetetlenek, hisz az Úr ugyanúgy itt hagyta őket is megrohadni, akárcsak a többieket. Nem volt többé hatalma a keresztnek, sem a koronának. Csak a vasnak maradt ereje, és az vért fakasztott és halált aratott. Mert hát, milyen is az ember? Ha nincs többé ura, újat keres, s csupán egy maradt, akihez Isten helyett húzóddhatott. Eljött hát a bukott világ, ahol veres folyók szabdalják szét a felperzselt földeket.

– Emlékszel, Imre? – térített magamhoz gondolataimból Konrád. – Azt mondták, feloldoznak minket. Azt mondták, ontsunk vért, Isten pedig megbocsátja. Ez az ő akarata! – nevetés rázta

meg a férfit, de kihallatszott belőle a kín. Ugyanez a fájdalom ette be magát minden még élőbe, hogy aztán belülről rágja szét.

– Ő nem bocsát meg semmit – köptem a szavakat, mert mar-
ták a nyelvem.

– Becsület, tisztesség – kacagott tovább. – Ennyi maradt a lovaságból! – széttárta karjait, ahogy felém fordult. Egy kol-
dusbotra jutott veteránnak látszott. Fegyverkabátja több helyen
foltozott, az oldalán lógó kard pedig törött, használhatatlan.
Beesett tekintetében pedig valami olyanforma árnyék ült, amitől
még az én csontjaimon és végigszaladt a hideg.

– Csak egy szakadt útonállót látok – vigyorogtam rá vissza,
s úgy, tűnt ez némileg őt is felvidítja.

Nem bírja már sokáig – mértem végig. Nem loncsos hajzata és
szakadt köpenye ébresztett bennem aggodalmat – én sem néz-
hettem ki szebben ennyi kóborlás után –, hanem az a tébolyulta-
kéhez rokon mosoly, ami meg-megrándította ajkait.

– Vissza kellene mennünk érte – sóhajtott a néhai keresztes
és megállt.

– Miért? – megtorpantam.

– A hulláért. A hús az hús.

– Ne beszélj ostobaságot, Konrád – mire észrevettem, kezem
már a kardom markolatára csúszott. Bár a köpenyem bőven el-
fedett, sajnos szorosan rátapadt tagjaimra az eső miatt. A másik
harcos észrevehette a mozdulatot, mert a tekintete hirtelen vil-
lant az oldalamhoz, majd vissza.

– Éhes vagyok. Biztos a te gyomrod is morgolódik már– a vállá
megmoccan. Alig, de a nedves rongy őt is elárulta. A szekercé-
jéért nyúlt.

– Akkónál is megettél valami döögöt, és két hétig az ispotályban
szenvedtél – igyekeztem évődő hangot imitálni, de közben ujjá-
im rászorultak a fegyverre.

– Igazad van – nevetett fel. Mindkét keze előbújt az úti ruha
alól, fegyvertelenül. Én is eleresztettem a sajátom, de közben
tovább fürkészttem.

Még mindig valami ideges rángás mozgatta a száját, ahogy halkult a nevetése. Úgy méregetett engem, mint annak idején a háborúban a szaracénokat. Megvártam, amíg elindul, majd felzárkóztam mellé, bár egy-egy lépéssel lemaradtam.

Konrád beszélt tovább. Felemlgette a háborút, kiragadva belőle dicső és kevésbé dicső pillanatok: csatákat, fosztogatást, ünneplést, mérszárlást.

– Lehet azért nem jutottam be a Mennyországba, mert megágtam egy pogányt – köpött maga elé.

– Azért ragadtunk itt, mert gyilkosok vagyunk – meglepődtem, milyen könnyen mondom ezt ki.

Ennyire elfogadtam volna? – gondoltam.

Hogy útítársam fejében mi járhatott, nem tudom, de megint kuncogni kezdett. Lehajtotta fejét, hogy ne arcát verje az eső. Vállai ütemtelenül emelkedtek és ereszkedtek, ahogy – talán – próbálta elfojtani a nevetését. A posvánnyá vált földúton úgy csapkodott a vízcseppek hada, hogy az minden más hangot elnyomott. Lehet, csupán ezért nem hallottam Konrádot. Egy újabb lépéssel maradtam le, s közben kivontam a fegyverem. Vártam két szívdobbanásnyit. Semmi reakció, csak haladt előre, meg-megbicsakló léptekkel. Nem akartam a szemébe nézni. Egyetlen suhintással beleállítottam a pengét a koponyájába, s ő egy pillanattal később elterült a sárban. Az hasadékból ömlött a vér, Konrád arca elmerült egy tócsában, a többi tagja pedig már meg sem rezdült.

Nem kértem megbocsátást, nem volt kitől. Szaporán leszedtem róla zsákját, majd legurítottam az útról. Elgondolkodtam rajta, hogy a fegyvereit nála hagyom, hadd legyen védelme odaát az ördögök ellen, de végül még a törött kardját is elvettem a szerkerce mellé. A páncéljából megmaradt darabokat is leoldoztam testéről, s ahol tudtam kiegészítettem a sajátom.

Minden más jó lesz majd eladásra.

Amíg kifosztottam, igyekeztem nem feljebb nézni a nyakánál. Ha mégis fentebb pillantottam mindig elborzadtam az égbe bámuló üveges szemektől, melyekbe beleragadt az iszapos mocsok. A szája vigyor és fájdalmas grimasz egyvelegében dermedt meg. Sok halottat láttam már, és nem sokkal kevesebbnek voltam én a gyilkosa. De a fegyvertársam tébolymaszkot öltött ábrázatát nem tudtam elviselni. Teljesen lecsupaszítottam. Amint végeztem, a hasára fordítottam és ott hagytam.

Alig tettem meg ötven lépést, mikor az elvadult fák sorát egy jókora domb törte meg. Felkaptattam rá az utat követve, megszorozva lépteimet, hogy minél messzebb tudjam magamtól Konrádot. Hogy ne csússzam le, a saját kardomat használtam kapaszkodónak. Még fel sem értem a tetejére, mikor a magaslat mögött tüzek narancsvörösét pillantottam meg. Nem volt már olyan messze, szelíden pislogtak felém.

Mélyet sóhajtottam, de a vége egy elkeseredett állat morgásával is felért volna. Hátrapillantottam, de már nem láthattam a helyet, ahol társam hagytam.

– Te szerencsétlen nyomorult...

NAGY HILDA

Reggel

Mindig nehezen kezdődtek a reggelek. Olyan volt számára, mintha minden egyes nap meg kellett volna születnie. Jelzéseket kellett adnia bentről, hogy ismét világra akar jönni. Az anya méhe mintha naponta nehezítette volna az átkelést. De neki muszáj volt átküzdenie magát. El kellett fogyassza a reggeli teáját, és kényszeresen válaszolnia kellett az összes e-mailre. A hirdetéseket is megnézte, mert ugye, sosem lehet tudni.

Egy. Minden reggel ki akar ugrani az ablakon. Olyan ez akár a reggeli rutinos fogmosás. Mindig ellenőrzi fejében a listát, hogy elvégzett-e mindent. Az ugrás mindig az utolsó. Eddig még nem sikerült képzeletbeli pipát tennie a végére, bár sokszor azon is elgondolkodott már, hogy lenne-e még ideje erre. Annyi lélekjelenléte kell hogy legyen még akkor is. Befejezetlen munka nélkül nem lehet csak úgy meghalni. Kizárólag teljesen elkészülve lehet elrugaszkodni az ablakpárkányról. Gondolja, mivel még sosem sikerült. Ma sem. Ezen a reggelen például az jutott eszébe, hogy megígérte a szomszédnak, hogy délután megeteti a macskáját. Gyűlöli a macskákat. Tegnap például ezt hallotta: „Ne bántsd a kutyát, Sutyi, legyél jó cica!” Aki kutyát bántani mer cica léte, az nem lehet cica. Annak macskának kell lennie. Tulajdonképpen egy elvetemült nő. Kiskorában mindig azt képzelte, hogy a kutya a férfi, a macska a nő, az egér pedig a gyerekek. A kutya és a macska lényegében együtt hozták létre az egeret, de mindketten a maguk szabálya szerint akarják felnevelni. Kettejük elvei pedig soha, semmilyen szín alatt nem egyeznek. Ezért űzte el ő is maga mellől az összes nyomorult kutyát. De akkor miért ingerli fel, ha egy macskát lát? Saját tükörképétől undorodna?

Belenézett a tükörbe. Nem, ez nem fáradtság, amit látott. Feltörni készülő gejzír, minden feszültség nélkül. Nem zavarták a koromfekete táskák a szeme alatt. Vagyis zavarták, de nem sminkelte magát. Ilyen célból sosem. A nyomokat minél inkább el akarjuk tüntetni, annál inkább kiemelődnek. A nyakán levő kék-zöld foltot sem takarta be sállal. Arra gondolt, hogy milyen jó is lenne, ha nem attól a kutyától származna, hanem egy bizonyos ölebtől. Sejtette vágyának lehetetlen voltát. Az az öleb nem cicázik, vagyis csak néha, viszont párját kétség kívül a kutyákban találja meg. A minden reggel kiugrani készülő macska tudja ezt. Ezért akar minden reggel kiugrani.

(A szomszéd ebihalakat tartott. Csak ebihalakat. Minden héten vett egyet, és zacskóban hozta végig az utcán. Neki is voltak halai, de sosem éltek túl sokáig. Szép téglatest volt az akvárium. Kishalaknak.)

Három. Varázsszemedre akarok ébredni minden reggel, de csak a homályos szoba fogad illetve a félelem, hogy már megint milyen késő délelőtt ébredhettem. Nincs szükségem a tekinteted komplexitására, a fél szemeddel is beérem, mert hordoz valamit a szibériai pusztá fagyából. Ilyenkor én is azt érzem, hogy oly rettentően fázom, akár a már tíz éve Gulagban sínylődő rabok. Sosem tudnak átmelegedni, de valószínűleg egy átmelegedés végzetes is lehet, hiszen azután folyton a múlt illuzórikus melegében élnének, ami a teljes örültséghez vezet(het). Vezessen. Én is ilyen illúzió-pókhálón táncolok, csak ez egy elvetemültebb változat. Képes vagyok átmelegedni a dermedt pillanatok után, de azt próbálok elhiteni magammal, hogy meg sem történt az egész. Ilyen formán nincs varázsszem, nincs vérkeringést akadályozó hőmérséklet, nincs Gulag, nincs diktatórikus rendszer, nincs te, nincs Szibéria, nincs korgó gyomor, nincs fájdalom, és én sem vagyok. Az illúzió illúziója. Ezt a bolyongást már csak azért nem vagyok képes a köbre emelni, mert nem akarok semmilyen kiszámíthatóságot. Végére is az életem nem a határidőnaplóm.

Rettenetes. Pont olyan vagyok, mint az a hülye csap, amit újabbban egyre erősebben kell meghúzni, hogy ne csöpögjön. Engem is egyre erősebben kellene meghúzni, hogy ne csöpögjön belőlem ez a testet-lelket émelyítő érzelmes lagymatagság. Mintha egy mézesmadzagot nyeltem volna, és most azt öklendezném fel.

(Minden reggel elfeledkezik, hogy három perc után kivegye a teafiltert. Valójában ámtítja magát. Azt akarja, hogy minél erősebb legyen. Vajon hogy nézett ki Rettegett Iván szamovárja?)

Öt. Amennyiben érvényes az az állítás, hogy az emberi test 80%-át víz alkotja, akkor az ő teste minden bizonnyal magába zárja a Föld teljes vízkészletét, sósat és édeset egyserre.

(Kedvence a jázmin. Nem szereti a mézet, de a legjobb jázminteaát mézzel itta. Különös. Nem szereti a tejet sem, mióta anyja elvette tőle a cumisüveget. Tea. Méz. Tej. Pityóka fasírt vörshagymával, nem menüben, üdcsi nélkül. Pfüj.)

Hét. Összeszedtem a táskám és elindultam, de hazudnék, ha azt mondanám, hogy céltalanul. Olyan nincs, hogy valaki tarket nélkül kering, valamire mindig vár, reméli, hogy megérkezik valahová, ahol esetleg tovább várhat. Valamire. Ha másra nem, hát Godot-ra.

Most láttam először ezt a feliratot: Szexturkáló. Odáig nem aljasultam, hogy bemenjek. Valójában csak azért nem mentem be, mert a megnevezést nem tartottam eléggé autentikusnak. A szexturkálóban miért nem orgazmusokat árulnak?

(Főzni, mosni, takarítani, szülni. Habár ezt mind ki tudja fizetni. Megint elfelejtett pénzt küldeni a szüleinek.)

Kilenc. Kiölti a nyelvét, akár a tibeti, és nem értik, hogy ezzel fejezi ki udvariassága netovábbját.

(Csak egy kattintás és mindent megtudhatsz az igazi férfiakról. Miért nincs vessző és felkiáltójel ebben a mondatban? Miért tegezi le őt egy ismeretlen? Bizonyára valamilyen kezdő oldal megkeseredett tigriseknek, akik végig tinderezték a fiatalságukat, és most nem tudják, hogyan tovább.)

Kettő. Az online orosz szótárral chattelek, mert ez valamelyest olyan mintha veled beszélnék. Még az oldal összes színéhez is társítani tudok egy-egy darabot a gardróbodból. Kissé egyoldalú a beszélgetés, csak én kérdezek, ő meg mindig mindenre tudja a választ vagy legalább is javasol. Lényegében egyáltalán nem hasonlít a mi beszélgetéseinkre. Olyankor mindig te kérdeztél többet, te akartál mutatni valamit, én meg kissé alárendelt szerepet játsztam, ami szokatlan volt, de megszokható. (Majdnem hét éve ismerték egymást, és még egyetlen alkalommal sem találkoztak. Illetve hazudik. Ő már látta egyszer, de nem mertte megszólítani. Mit mondhatott volna? Szia, felismertelek a hangodról, amit eddig csak telefonon hallottam?)

Négy. Sokan azzal ármánykodnak, hogy a kapcsolat mélységét jelenti, ha egyikük vagy másikuk társánál is tart fogkefét. Az már végképp Mariana-árok mélység, ha mindkét lakásban két-két fogkefe néz a tükörbe használatra készen. Náluk ez másképp volt. Egymásét használták.

(Ha lenyomja az F billentyűt, nem a Facebook az első találat, hanem a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár.)

Hat. A kirakat üvegén rápillantok tükörképemre, és most az egyszer a saját szemembe nézek. Nem arra vagyok kíváncsi, hogy minden tökéletesen áll-e rajtam, bár még szokatlan, hogy férfi sálat hordok. Mindig is egy kiszáradt méhű, karrierrista dögnök tartottak, és én nem is tiltakoztam e címke ellen. Sőt. Kifejezetten tetszett nekem ez a hierarchia csúcsán álló feminin monstrum karakter. Egy ilyen kegyetlen женщина mindig kicsit мужчина is. Ezért nőnemű a férfi is az oroszban.

Két férfi vont kétségbe eddigi életem során. Mindkettő bu-tábnak nézett, ha szabad ezt így kifejezni. Annak ellenére, hogy feltételezésük ellentétjének bekövetkeztéről meséltek, rettentően megbántottak. Talán ezért hallok olykor félre ilyesmiket: antifa-sizmus helyett antifaszizmust, pasas helyett parasztot.

(Sokszor megjegyezték, hogy nagyon hasonlít Kaffka Margitra. Persze a jellegzetes arckép alapján. Nyilván. Nem olvasnak manapság Kaffka Margitot. „Csak ne nézz olyan csúnyán, mint ő!” Nem nézett csúnyán. Így nézett. Másképp nem nézhetett.)

Nyolc. Hálás vagyok, hogy ide születtek engem, mert a biológiai szüleim tették meg az első lépést, hogy az legyek, aki most vagyok. Hallja.

(Egész életében azzal volt elfoglalva, hogy minden napját behálózza Csáthhal. Csáth-hálóban élt, amit sosem engedett leszedni a sarokból egyetlen seprűnek sem.)

Tíz. A troliból kitekintve a helyén találtam a hajléktalan öreg nőt. Magányosnak nem mondhatom, hiszen mindig körülzsongták a legyek. Sosem tudtam elképzelni, hogy ezek az asszonyok hogyan juthattak el odáig, hogy hajuk egyetlen fonattá alakuljon át. Sosem éreztem sajnálatot, de ebben nincs semmilyen kegyetlenség. Az életformát minden jelzővel illelhetjük csak épp a sajnálatra méltóval nem, mivel többé-kevésbé mi vagyunk annak kovácsa. Aztán eszembe jutott, hogy eddig nem telt el úgy nap, hogy azt hittem volna, hogy nem én alakítom az életem, mégis most sajnálatot érzek saját magam iránt. Á, de ez így teljesen rendben van. Az normális, hogy az ember egyik napirendi pontja, hogy sajnálja magát, nem? Másképp hogyan tudna egyre jobb és jobb lenni? Minél elkészerítőbbnek tartjuk az el nem keserült életünket, annál nagyobb siker azt érezni, hogy kiléptünk a magunkat sirató stádiumból.

Alaposan megolvasta a negédesnek nem mondható emlékeit. Rágyújtott volna még arra a fekete cigarettára, mert a füst tartósítja az embert, de rájött, hogy nem vágyik olyan őszintén a füstölés ceremóniájára, mint a frissen vágott disznó sonkája. Kedve lett volna odaírni alája, hogy „Látta”, de nincs kedve válaszolni. Ctrl+A, jobb klikk, törlés. A szélütése előtt még egy gondolata támadt: jó lett volna férfinak születni.

KOLUMBÁN ADRIENN

E.

Tizenkilencen jönnek: az összes nagynéni és nagybácsi, ezer éve látott távoli rokonok és unokatestvérek. A költözés óta ez az első alkalom, hogy ilyen szép számban összegyűl a család, úgyhogy illene legalább halvány foszlányát éreznem a boldogságnak. Hiába. Csak arra tudok gondolni, hogy a nappaliban még ki kell porszívóznom, és, hogy nincs elég egyforma kanalunk. Fel kell kapaszkodnom a padlásra, úgy emlékszem, ott áll még néhány érintetlen doboz régi holmikkal. A padlás számomra ismeretlen terep, sokáig rettegtem a zárt helyektől, ezért jóformán csak pár percig vettem szemügyre még a költözéskor. Most tesszik, képzeletben pókháló-palotának keresztelek, és lassan órák óta fent csücsülök, lapozgatva a régi fényképalbumot a benne díszelgő fekete-fehér, képbe zárt emlékfoszlányokkal. A legszebb egy hat éves kori emléket idéz.

Akkor nyílt meg a város első bevásárlóközpontja, és igazából nem fogtam fel, miért vártam annyira, hogy mielőbb belépjek a fotócellás ajtón, csak azt tudtam, hogy így kell éreznem, talán a felnőttek izgalma miatt. A játékrészlegen kiválasztottam egy bársonyos szőrű, rózsaszín unikornist, majd hazaérkezve megnéztem a kedvenc rajzfilmem. A kép este, lefekvés előtt készült, az új játékot szorongatva mosolygok anyának. Akkor azt gondoltam, hogy az volt életem legboldogabb napja. Az unikornisnak azóta nyoma veszett, úgy, hogy észre sem vettem.

Kissé elszomorít a dolgok effajta múlandósága. Inkább tovább kutakodom... múlt századi göncök, gyerekkori naplók, az első kerámia edény, amit én készítettem, egyszóval az életem kacatos oldala. Túl sok ideje ténfergek itt, az evőeszközöket szinte már az első percben megtaláltam, de félig szándékosan húzni akarom az időt. Nincs kedvem megteríteni.

Alaposan kitettünk magunkért anyával. A vacsora pompásra sikeredett, az asztaldíszeket magam készítettem szárított levendulából és kenderkötélből. Kínos családi történetekről, politikáról és a szerelemről beszélgetünk. Többen megdicsérnek a kitartásomért, hogy a sok sírás-rívás és állandó panaszkodás után végül továbbtanultam, és az évek során sok mindent kipipálhattam a bakancslistámról. Túl sokat hallgatok, ebben mindenki egyetért, arra fogják, hogy zavarban vagyok, pedig csak megpillantottam valamit. Az imént, az áfonyás sajtortám majszolásába akartam belefogni, amikor is észrevettem a halvány, vésett „E” betűt a kiskanalamon. Egy pillanat alatt kerített hatalmába a mámor és keserű magány elegye. Kimegyek a mosdóba, kis ideig gubbasztok a csempén, majd egy fagyos könnycsepp gördül végig arcomon. Ismét megtalált, itt is, több mint háromszáz kilométerre, az új és érintetlen életem hajlékában. Visszatért.

Rég ismertük egymást, de csak pár felszínes köszönés kötött össze minket. A nevét is nehezemre esett megjegyezni, az arcát pedig nem tudtam felidézni, ha épp nem láttam. Csüggeteg bolyongtuk ugyanabban az iskolában, nap-mint nap, majd a nyári szünet előtt, amikor az egyik kisszobrom vittem a fészerbe, megpillantottam a rozoga épület háta mögött, cigarettát szorongatva. Gyerek volt még, akár én, nem illett vézna ujjai közé a durva, piros szűrős cigaretta. Magához hívott, és felém nyújtotta, én pedig rövid habozás után elfogadtam. Így barátoktunk össze.

Hideg a csempé. Az eltűnésem már feltűnhetett a többieknek. Csak létezem itt. Fojtogató emlékek börtönébe kerültem, és képtelen vagyok szabadulni.

A születésnapja márciusban volt, velem akarta tölteni. Felhívott, hogy tíz perc múlva találkozzunk a macskaköves utcában, a pékség előtt, de végül közel egy órát vártam rá, indulataimmal küszködve. Úgy volt felöltözve, mint egy angolkisasszony a kilencvenes évekből. Mindig csodálkoztam ezen a diszkrét elegancián. Vajon mi alapján dönti el, hogy épp melyik kosztümjét, túsarkúját és kistáskáját vegye fel? Először azt gondoltam, hogy azért öltözik ki, mert végre kiszabadul az iskola szabályai közül, de aztán rájöttem, hogy az egész miattam volt. Szüksége volt arra, hogy mindenkit maga alá gyűrjön, egyeseket szellemileg, másokat pedig a külsejével. Gyakran mondogatta, hogy szeret, de az ő szájából ez a szó, úgy hangzott, mintha csak fehérbort rendelt volna az étteremben.

A kilincsbe kapaszkodva emeltem fel ólomnehéz testem. Visszaültem az asztalhoz, egyenes háttal és szelíd műmosolyal. Kémelenek a rokonok, találgatnak, hogy mi a baj, megint. Szóba kerül a párizsi kirándulás, amire az unokatestvéreim fél évig készültek, én pedig az indulás előtt egy órával jelentettem ki, hogy otthon maradok.

Aznap felhívott, amikor épp pakoltam a méregzöld koffere-
met, zokogott, kérelt, hogy menjek át hozzá, lehetőleg azon-
nal. Szakított vele a nagy ő, elhagyta „egy fiatalabbért”, pedig
még a felnőttkor hajnalán bontogattuk szárnyainkat. Szóltam
anyának, hogy nem megyek Párizsba. Csak akkor tudott alud-
ni, ha mellette virrasztottam, s amikor felriadt a kezem melege

visszavezette az álmába. Órákon keresztül figyeltem őt, minden egyes vonást és barázdát, egymásba futó görbékét, jellegzetességeket, finom mozdulatokat. Hajnalban sem akart hazaengedni, azt mondta, csak én maradtam neki, és hogy attól a naptól kezdve kölcsönös függőség alakult ki közöttünk. Több évet áldoztam neki. Késő éjszakáig tanultam vele, elintéztem az összes dolgát, epertortát sütöttem neki, írtam róla verseket és novellákat. Amikor felvettek az egyetemre, őt hívtam fel először, boldogan újságoltam el az örömhírt. Azt hittem legalább ezt az egy napot nekem adja, hogy önfeledten és korlátok nélkül örülni tudjak a sikernek, amit évekig hajsoltam, de természetesen neki is volt egy nagy híre. A volt barátja megint szereti, összeköltöznek. Hurrá. Tudtam, hogy végérvényesen el kell költöznöm a városból.

A régi életem fokozatosan merült feledésbe, először csak arra nem emlékeztem, hogy milyen volt a kilátás az otthonunkból, majd egy ismerősöm kérte, hogy magyarázzam el, merre volt a gyár, ahol nagyapám dolgozott, de én csak küszködtem az utcákkal és épületekkel, s minél jobban próbáltam feleleveníteni egykori városom látképeit, annál jobban veszték a homályba. Az ismerőseim arca eltorzult, gyakran hozzáadtam vagy elvettem valamit vonásaikból, s ezért már nem is hasonlítottak azokra az emberekre, akiket egykor annyira szerettem. Torz látomásokká váltak, elcserélt személyiségekké, akik napról-napra egyre idegebbek lettek. Az agyamból minden másodpercben eltűnt valaki beszédének, járásának, hangjának emléke. Hiszek abban, hogy, ha nem is most, hanem sok év múlva az ő alakja is végérvényesen kivándorol az elmémből. Olyan észrevétlenül és csöndesen, mint ahogy belém ivódott minden rezdülése, adja vissza szívem egyik darabját, amit nála felejtettem, majd eltűnik méltóságteljesen, a többi torz arccal együtt, és soha többé nem tér vissza.

Most itt vagyok, egy asztalnál, körülöttem a családom, a szí-
vemben pedig nyugalom. Ez vagyok én, és ezek vagyunk mi em-
berek. Rózsaszín unikornisokat kergetünk a nihilben. Befejezem
az áfonyás sajtortát. Nézegetem a kanalat.

Utoljára négy éve találkoztunk. A folyóparton, egy hámló
padon üldögélve pöfékeltük a cigarettafüstöt, és szinte kétségbe-
esetten tört ki belőle:

– Az ezüst képes meggyógyítani. Tudtad?

– Hm?

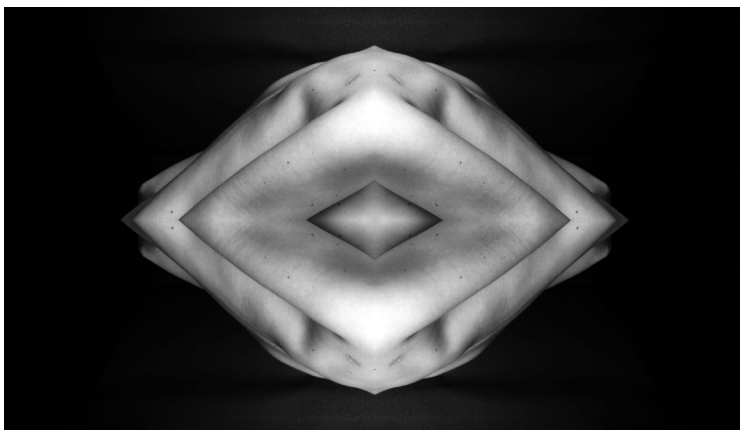
– Már rég rájöttek, hogy ezüstkanállal enni nem csak elegáns,
de egészséges is. Azt tartották, hogy a hosszú élet titka... szeret-
nék születésnapomra egy ezüstkanalat kapni tőled.

– Csak ennyit? Egy kanalat?

– Igen. És belevésethetnél egy „E” betűt, hogy mindenki
tudja: az enyém.

PELLEI PETRA

Body

tükröződések ...

TÓTH EVELIN

A vége

Szomorúnak tűnik. Műanyag, kényelmetlen széken gubbaszt. Végeláthatatlan masszának sejlő szürke pokróc tekereg a teste körül, ami alól csak a cipői és kócos barna haja lóg ki. Közlebről nézve látszik, hogy nincs tudatánál. Jó ideje várakozhat már. A lábát maga elé húzva, gombóccá zsugorodott pózban ül a szűk helyen, mintha így akarna védekezni a külvilág ellen. Kimerültsége miatt még ebben a kényelmetlen helyzetben is sikerült elszenderülnie. A feje a jobb vállán pihen, arcán a nyugalom helyett a kétségbeesés érzése terül el. Légzése felszínes, testtartása görcsös – ugrásra készen áll, bármikor, ha szükséges. E mellett nagyon nyugtalan. Éber rémképzetei – kihasználva pillanatnyi gyengeségét – testet öltenek álmokképek formájában. Szemhéjai mögött örült harc dúl, izmai megfeszülnek a koncentrálistól, mutató ujjá meg - megrándul. A torkából elgyötört nyöszörgés tör fel, és hirtelen felkapja a fejét, mintha csak szólították volna. Egy darabig figyel, de a szeméit csukva tartja. Néhány másodperc múlva a másik vállára hajtva a fejét, és ismét álomba szenderül – már ha ezt alvásnak nevezhetjük. Motyog valamit, amit csak ő érthet. Nyomatékosítva mondandóját forgolódik néhányszor, majd mikor kényelmesebb pozícióra talál, egy pillanatra ellazul az arckifejezése. Aztán mintha hirtelen ráébredne mit is tesz, összehúzza a szemöldökét és így gubbaszt tovább.

A folyosón pislákoló álmatag fények végig figyelik a félálomban vergődő lányt. A helység falait vakítóan fehérre meszelték, két oldalt pedig végeláthatatlan ajtó sorok emelkednek ki a málló vakolatból. Az épületben honoló süket csend csak fokozza a hely ellenszenvét. Nem hallatszik más, csak a lány egyenetlen szuszogása. Későre jár, már mindenki hazament. De ő nem tudott

elmozdulni a fehér székek mellől. Így hát várt, mert bármikor hírt kaphat róla. Ideges volt, mégis minden percben azt kívánta, hogy bárcsak ne érne még véget ez az állapot. Mert ezzel együtt a remény is élhet még egy darabig. De semmi sem tud örökké ugyanúgy maradni. Az nem lehetséges.

A látszólagos nyugalom csendes felszínét robbanásszerűen töri meg a zár kattánása. A lány felpattan a székből, a válláról lehullik a pokróc. Körbepillant a nyíló ajtót keresve, de a látását elhomályosítja az álom ködfátyola. Az erős fénytől meghátrál, kézfejevel dörzsölgeti egy kicsit a szemét. Visszanyervén tájékozódó képességét, a közeledő férfi felé pillant. Lába gyökeret ver a földre, mint egy szobor, merevvé bénul.

A férfi arca kifejezéstelen maszk formáját öltve semmit nem mutat előre. Az évek során megtanulta felhelyezni az álarcot. Összetalálkozik a tekintetük, de egyikük sem mozdul. A lány mereven figyel, várva a folytatást. A férfi átszeli a köztük tátongó távolságot. Cipője ütemesen kopog a csempéken.

Kopp, kopp, kopp, kopp...

Egy örökkévalóság telik bele, mire szemről szembe kerülnek egymással. Egyikük sem szól. Csak némán figyelik a másikat. Tudják, hogy ha most megtörik a csendet, akkor mindez a valóság részévé válik. Tudatosul bennük, hogy ez a megmásíthatatlan, az igazi. Azt is tudják, hogy mi fog következni, és ezt a férfinak kell megtennie. Nem volt ideje felkészülni rá, de most nincs is szükség ilyesmire. A lány erősen koncentrálnál, örökre magába vési a pillanatot mikor a férfi cserepes ajkai szétváltak, és megformázták azt az egyetlen szót, amitől ő eddigi egész élete során a leges legjobban félt:

„Sajnálom.”

Néha egy egyszerű bocsánatkérés pozitív érzéseket kelthet az emberekben. Örömet, hogy a másik beismerte őt a felelős, vagy jelentheti a megoldását egy problémának. De ebben az esetben ez a szürke, hétköznapi, elcsépelet szó egy élet véget érését jelenti, és ezzel egy időben tönkretesz vele egy másikat is.

A lány összeroskad a hirtelen jött teher alatt. Tudat alatt számított a csapásra, de nem akarta beismerni az elkerülhetetlent. Hevesen tiltakozott ellene. A padlóra zuhan, sós könnyei patakokban folynak végig az arcán. Hangtalanul sír. A folyosón visszhangzik a férfi őszinte hangja, úgy tűnhet soha nem fog elhalni. A lány átadja magát a görcsös remegésnek, meg sem próbál megálljt parancsolni a testének. Nincs értelme. Nincs már, aki miatt türtöztetnie kellene magát, hogy az erőt meríthessen belőle. Levegőt sem kap a hirtelen jött veszteség érzettől, de nem foglalkozik vele. Nem érez semmit, csak egy tátongó, üres lyukat a belsejében. Valószínűleg kitépték a belső szerveit, és elvitték egy nagyon hosszú útra, a lehető legtávolabb a gazdájuktól. A tenyerét égeti a jéghideg csempe, az előtte hömpölygő könnytavacsokból pedig csöppnyi erek folydogálnak a térdei felé, eláztatva a nadrágját. Csupán ezekből a fizikai érzésekből tudja behatárolni, hogy még mindig él, és hogy nem ő hagyta itt azt a keserves valamit, amit értékes életnek neveznek. Őt hagyták cserben. Azt az ígéretet kapta, hogy minden erejével küzdeni fog, de hazudtak neki. Aljas, hazug, önző módon csapták be. Végtelennek tűnő sírásrohama közben eltorzult, érthetetlen szavak hagyják el a száját. Heves kitörését hamar ledönti a fáradtság, csöndesen szenved tovább.

Tengernyi idő telhetett el, mikor eszébe jut, hogy nincs egyedül. Felkapja a fejét, hogy mondjon valamit. Duzzadt, vörösre sírt szemével hunyorít az erős fényben, de senkit nem lát. A folyosó ugyanolyan üres és elhagyatott, mint a férfi érkezése előtt. Nem hallotta mikor ment el. Megdöbbenése nem tart sokáig, felváltja a megkönnyebbülés érzése, amelyben nem sok része volt az elmúlt napokban. Úgy érzi, ennél nagyobb megváltásra jó darabig nem számíthat. Ettől az ambivalens érzelmi feszültségtől újabb roham fut végig a testén, amitől immár teljesen a padlónak szegeződik. Azt gondolja, hogy ez az érzés minden fizikai fájdalomnál elviselhetetlenebb. Nem tudja, hogyan kell túlélni. Erre senki nem készítette fel. Mi jöhet ezután? Folytatja tovább az életét, mintha minden a régi lenne? Mert tényleg majdnem minden a régiben maradt.

Csak *ő* nem.

KESZI BÁLINT

Szizrakert

Az égbolt sötét volt, rideg és a Holdnak még csak a körvonalait sem lehetett látni odafenn. Ha nem lett volna világítás az utcán, azt hitte volna a fiú, hogy megvakult, vagy azt, hogy egy hosszú, véget nem érő álomba merült.

De ébren volt.

Az ablakban ült és merengett a feketeségben. Sose látott még ilyen sötét ürességet azelőtt, egy kósza felhő, a Hold gyöngye fénye vagy a csillagok mindig megvilágították az égboltot, de ez most olyan volt, mintha fekete festékkel öntötték volna nyakon a horizontot.

Aludnia kellett volna már rég, de ez a körülmény nem hagyta nyugodni, így kiült az ötödik emeleti lakásuk erkélyére figyelni az eget. Hosszas keresgélés után egy kis pontra lett figyelmes, ami szinte elveszett a sűrű sötétségben, hánykolódott odafenn, és amikor a fiú megtalálta, már nem tudta levenni róla a tekintetét. Nem tudta már nem észrevenni.

Amikor a lány felnézett az égre szinte egyből megtalálta az egyetlen csillagot odafenn, és ezzel csak akkor szembesült, amikor egy pillanatra félrepillantott és körbenézett. Meglepődve fogadta a felismerést, hogy nincs odafönn semmi. Egy kicsit csalódott volt, de hamar átlendült ezen, hiszen ott ragyogott még odafenn egy csillag, az igazi. Csillogó szemekkel, lelkében és arcán mosollyal nézte, vágott rá és meg akarta érinteni. Fel akart nyúlni érte, megsimogatni majd leemelni helyéről és az arcához érinteni. Érezni akarta a csillag csókját.

A fiú egy rózsát látott a csillagban, ami már csaknem olyan fényes volt, hogy beragyogta az egész várost. Észre sem vette, hogy az égitest egyre csak közeledett felé.

Teljesen belefeledkezett a látványba.

Megszűnt körülötte minden, csak a csillag és ő volt. Békére talált.

A következő pillanatban történt valami. Valami megmagyarázhatatlan, amire nem számított egyikőjük sem. A csillag leszaladt az égről, egyenesen a földre. Egy szempillantás alatt lehullott, köddé vált és megszűnt az a csöpp kis fényforrás is, ami odafent világított. Mind a ketten pontosan látták az útját és azt, hogy hová hullott le a csillag.

A fiú gyorsan besietett a szobájába, felkapott valami ruhát, ami éppen a keze ügyébe került, felvette a cipőjét és kivágtatott a lakásból. Még az ajtót sem csukta be maga után, üzenetet sem hagyott, hogy merre megy. Nem akart elvesztegetni egy pillanatot sem a csodából.

Látta, és meg akarta találni. azt akarta, hogy az övé legyen. Nem törődött semmivel és senkivel. Futott az utcán, ellökte maga elől az embereket, megállította az autókat. Nem gondolt arra, hogy balesetet okozhat, vagy akár meg is halhat. Csak rohant, mint egy bolond. Csak rohant, ahogy a lába bírta. Nem állt meg.

Nem állhatott meg.

Amikor a lány édesapja benézett a szobájába, hogy elköszönjön tőle, csak a hült helyét találta. Néhány gyertya pislákolts csak az asztalán. Az apa kétségbeesetten kereste a lányt a házban, de próbálkozása hiábavaló volt, mert már messze járt.

Átvágott erdőkön, tisztásokon és minden akadályon, amit a sors elé állított. Látni akarta a csodát, ami ott volt egy karnyújtásnyira tőle. Csak sietnie kellett, hogy ki ne aludjon. Nem állt meg.

Nem állhatott meg.

Átszaladtak az egész világon, hogy részesei lehessenek a csodának. Amikor a mindenség végére értek, egy kis kert várt ott rájuk, amelyet a legerősebb fény ragyogott be, amit valaha láttak. Először nagyon bántotta a szemüket a fény, és csak alig-alig tudtak rápillantani, de miután hozzászoktak, már nem bírtak másfelé nézni.

Szinte egyszerre indultak meg a csillag felé, óvatos, meggondolt léptekkel. Ott hevert előttük a földön, izzott, mint a nap és hívogatta a két fiatal. Nem törődtek a veszéllyel, és a következő pillanatban elkezdtek futni a csillag felé. Olyan gyorsan szaladtak, amennyire csak tudtak. A boldogság és a szabadság felé. A halhatatlanságba.

Pár méterre jártak a csillagtól, amikor hirtelen lassítani kezdtek, és egy karnyújtásnyira álltak meg előtte. A fény, mint maszsa kavargott a csillagban, a vakító sugár egy pillanatig sem fájt, gyengéden simogatta szemüket. Ott álltak mind a ketten a csillaggal szemben. Ami előbb még csak apró szentjánosbogárként világított az égen, most ott volt előttük, teljes valójában. Nem akarták elhinni, hogy ez valaha megtörténhet. Hogy ez velük történhet meg. Nem tudták, hogy mivel érdemelték ezt ki, és azt sem, hogy most mit csináljanak. Hogy mi vár rájuk, ha megérintik a csillagot. Félték a haláltól, a csalódástól, de nem gondolkodtak, a szívükre hallgattak és csak nézték, hátha történik valami. Ők maguk sem tudták, hogy mit szeretnének, de akarták, kellett nekik, és nem akarták elengedni a kezükből.

Szinte egyszerre nyúltak a csillag felé. Az örvénylő fény összekuszálódott előttük, és amikor hozzáérték, még több hatalmas nyálában tört elő belőle. Megvakította őket egy pillanatra. Szabad kezeikkel gyorsan a szemükhöz kaptak és eltakarták maguk elöl az arcukba ömlő fényrengeteget. Csodásan sima és egyszerű tapintása volt a csillagnak, nem tudták semmihez sem hasonlítani.

Miután kicsit alábbhagyott a vakító fény játéka újra belenéztek csillagba, és egymást látták meg benne. Csak egy pillanatig tartott. Soha nem látott a fiú még olyan gyönyörű lányt, mint aki ott állt előtte a csillagban, és a lány sem találkozott még olyan tökéletes fiúval, mint ami a csillagból nézett vissza rá.

Csak nézték egymást, megszólalni egyik sem bírta. Nem bírtak egy kósza gondolatot sem kipróbálni ajkaikon, annyira elvarázsolta őket a látvány. Ott álltak egymás előtt, a semmi közepén, a szikrakertben, és nem akarták, hogy vége legyen.

Egy pillanat. Ennyi ideig tartott, és a csillagon a számláló a nullához ért és egy hatalmas robbanás után eltűnt. Vele együtt a lány és a fiú is. A gombafelhő ölelésében eltűnt az egész világ.

KOCSIS TIBORNÉ

Az milyen már...

Az milyen már, mikor az ember megszüli élete első gyermekét, de az nem sír fel, majd csak később.

Az milyen már, hogy aztán mindenki úgy csinál, mintha nem történt volna semmi, és Apgar értékeket hamisítanak, csak hogy az anyuka ne fogjon gyanút.

Az milyen már, hogy az 1 évesen nem mozgó gyerekekre azt mondja az orvos, hogy ne hasonlítgassa más gyerekével, majd ő is elindul, csak lassabban.

Az milyen már, hogy az anyuka keres orvosokat, gyógytornászokat, mert érzi, csak nincs rendben valamit.

Az milyen már, hogy ki is mondják az első gyermekes anyukának a szemébe, hogy középsúlyosan hypoton a gyereke, de ha 6 hetesen hozta volna, akkor már egészséges lenne.

Az milyen már, hogy a kezeléseket végig kellett néznie az anyukának, pedig a gyereke ordított a fájdalomtól.

Az milyen már, hogy bár elindult a gyerek, de innentől kezdve az anyuka hiába örült az apró sikereknek, mindenki más szemében le voltak maradva, mert csak a tökéletes gyerek a gyerek.

Az milyen már, hogy azt mondták az oviban, hogy ha már ügyis elköltöznek egy másik városrészbe, akkor a gyereket is vigyék már el.

Az milyen már, hogy a gyerekeknek pont akkor veszik el az SNI státuszát, amikor iskolába kerül, elvéve az esélyt attól, hogy a fejlesztőfoglalkozások hatására utolérje a többieket.

Az milyen már, hogy az anyukának kell felfedezni a gyerek újabb betegségét a gerincferdülést, mert hiába az éves iskolaorvosi vizsgálat.

Az milyen már, hogy ismét leszidják az anyát az orvosok, hogy miért csak most hozza a gyereket az ortopédiára.

Az milyen már, hogy a gyerek korzettet kap a gerincferdülésére, és az osztályfőnök nem tudja kezelni az osztályban kialakult helyzetet, ezért a gyerek magántanuló lesz.

Az milyen már, hogy a gyereket egyszer azért piszkálják a tanárok az általános iskolában mert jó nevű szakközépiskolába készül, pedig fel van mentve a matematika értékelés alól, aztán azért nevetik ki mert egy rosszabb hírű középiskolába megy.

Az milyen már, hogy a középiskolában a gyerekek ugyan van matek felmentése, de mégis iratnak vele számolásos dolgozatokat, mert azt gondolják, hogy azt azért tudnia kellene.

Az milyen már, hogy a gyerekek nem javult a gerince a korzett és a torna ellenére sem, ezért gerincműtetre van szüksége.

Az milyen már, hogy az anyukának olyanok akarják megmondani a tutit akiknek még gyerekük sincs.

Az milyen már... hogy még csak 16 év telt a gyerek életéből...

FÖLDESI CSENGE

Két anyám volt

Lassan nyílnak ki szemeim. Homályos foltok közt tör át némi világosság. Idő kell, hogy lássam körvonalait is. Hatalmas fák lombkoronái terítik be az eget. Lágyan simogat a smaragdszín levelek közt átszűrődő fény. Mély levegőt veszek, amely szaggatottan áramlik elnehezült mellkasomban. Mintha időtlen idők óta feküdnék ezen a helyen. Felülök, a nedves föld nyomát érzem hátamon. Kezeim között morzsolom a fekete darabokat, avarral vegyes illatuk mintha a szülőföldet idéznék. A mohák közt surranó szél halk, csalogató susogást hoz felém. Követni kezdem. Elgémberedett lábakkal baktatok előre, csak sejtem, hogy a helyes irányba. Körülöttem reggeli táncukat járják a madarak a széllal, az állatok neszezése tölti meg a harmatos erdőt. A susogás még ebben a finom reggeli hangolódásban is képes teljesen elveszni. Igyekszem figyelni az elhaló hangokra, miközben a fák törzsén mohával benőtt tekintetek merednek rám. Rabul ejtenek ezek a kérges szemek, anynyira, hogy beleütközök egy fenyőfa tűleveles ölelésébe. Kiszabadítván magam egy éretlen toboz akad kezembe. Puha. Egy érintésre emlékeztet, markomban tartva megyek tovább. Egy patak szeli ketté az eddig sík erdőt. A túloldal már emelkedő. Torz, félelmetes képet festenek a fölöttem egyre inkább vízszintesen elnyúló fák. Kövek emelkednek a csobogó vízből, egyikről a másikra lépve kelek át a túlpartra. Megcsúszom, a tobozt már viszi is a lágy sodrás, az éppen következő kőbe kapaszkodom. Évek, talán évszázadok csiszolt, mégis érdes felülete, ahogy tenyeremmel ránehezedek. Ismerős formát fedezek fel benne, ahogy végigsimítom. Elkopott száj, lesi-

mult orr, a kő éle arcél- el is vágja ujjaim. A patak hűs vize, akár egy anyai kéz, csillapítóan cirógatja végig a véres bőrrömet. Elmélázok azon, ahogy a vér oldódik az áramló vízben. Figyelmemet azonban megzavarja valami. Mélységes csend ül már az erdőn. A madárdal elnémult, a neszezés megszűnt, a susogás még az eddiginél is távolabbinak hat. Csak a patak szűnni nem tudó hangja töri meg a ráfeszült levegőt. Aztán zaj. Valahonnan távolról a gallyak recsegése és bokrok ropogása vegyül állati üvöltéssel. Valami közeledik. Ösztönösen rohanok előre. Elesek, visszacsúszok, feltápázkodom, minden erőmmel felfelé kapaszkodom, sokszor kúszva-mászva. Végre egy kevésbé meredek pont, amennyire lehet, felegyenesedve szedem a lábam tovább. A sűrű bozótos ritkulni kezd, erős fényt látok, nekiiramodok - hegytetőre érek. Köves kiállítás a semmi fölött. Elhűlvé nézek le, majd vissza. Vad lihegéstől terhes az erdő, mintha száz láb parancsolná maga alá. Nincs tovább. Ugrom.

Leérkezve talpam alatt süpped a föld, nem is föld már, homok. Végtelen homokdűnék tárulnak a szemem elé. Lábujjaim közt porladnak a finom homokszemek, lábnyomaimat elnyeli a végtelen homoktenger. Hátrafordulok, nincs visszaút, de nincs is hova- a hegy eltűnt. Újra hallom a susogást, leheletnyit erősebben. Követem a kietlen tájon. Mintha egy helyben toporognék, már nem tudom, hogy csak képzelem, vagy valóban haladok, hogy a dűnék egymást váltják, és nem ugyanazt formálja át újra és újra a meleg sivatagi szél. Magasról süt le rám a nap, türkizzé festi a felhőtlen égboltot. Égeti a bőröm. Magam elé bámulok, a horizonton a semmi nyúlik el. Majd délibáb.

Eleinte homályos, sötét foltok. Növekednek, alakot öltenek, sokára ismerem fel a felém közeledő állathordát. Megakad a lélegzetem, menekülni már nincs időm, de elbújni se. Lebukok és fohászkodom, hogy ne fájjon. Várom az első talpat a gerincemen - nem jön. Hallom a morajlást, a vonuló állatok hangját, az orrom megtelik a felvert homokkal - de nem történik semmi. Óvatosan oldalra lesek. A horda ketté vált. Nem tiportak el, szarvaik-

kal nem nyársaltak fel. Feltápázkodom, elindulok köztük, velük ellentétes irányban megyek előre. Űgyet sem vetnek rám, pedig karnyújtásnyira vannak tőlem, izmos testük fényes a nedvességtől. Ebben a pillanatban sós tengeri szél borzolja fel tincseimet.

Megreped a nedves, homokos talaj. A hús levegő mintha ringatna a forróság után. Lábnyomaimtól lesz terhes a tengerparti főveny. Megállok a part szélén. A fodrozódó víz finoman cirógat. Felnézek. Az égbolt narancsszínű selyem. Alakokat látok a távolban. Ők csalogattak idáig, susogásuk suttogássá erősödik. Bár messze vannak, tétován elindulok feléjük. Uszályként terül szét mögöttem a rám akadt hínár. A víz mélyül, úszni kezdek. Pikkelyes testek simulnak végig testemen. Hátamra fordulok, látom, ahogy a sötétség lassan átöleli az eget. Fáradok, lebukok. Páncélos óriások emelnek fel, rajtuk térdelek. Egyik a másiknak ad át, közben nézem a vizet: tükrös táncot jár ezernyi csillag megannyi medúzával. Ragyog az éjszakai égbolt.

Előrebukásom jelzi, hogy megérkeztem. Velem szemben állnak, jól kivehetően a nevemet suttogják. Ők maguk elvesznek az éjben, körvonalaik elfoszlanak. Mintha a sok ezer csillag lépne le a földre, de mindig csak egy pillanatra, mindig csak annyira, hogy megérintsenek, és eltűnjenek. Végül egyetlen, egyszerre teremtő és pusztító tenyeret érzek mellkasomon - ami ellök magától.

A tengerbe zuhanok, híz le a mélység. Összekuporodom-gyermek a magzatvízben. A sötétség, ami körbevesz egyre fénytelenebb. Csak dereng az, ami előttem van: óriási szem szegeződik rám, és egy hatalmas száj zárul össze körülöttem.

Lassan nyílnak ki szemeim. Homályos foltok közt tör át némi világosság. Idő kell, hogy lássam körvonalait is. Mély levegőt veszek, amely szaggatottan áramlik elnehezült mellkasomban. Mintha időtlen idők óta feküdnék ezen a helyen. Alakok állnak fölöttem, fülemben suttogásuk halk beszéddé erősödik:

–... kórházban fekszik. Három napja kómában volt. Ne féljen, most már minden rendben van.

Újra érzem az éretlen toboz puha érintését a kezemen és az arcomon. Édesanyám képe bontakozik ki előttem.

CSIBI BOTOND

Tékozló

egy más harapás ...

KISPÁL DÁNIEL

Mariana-árok

I.

Ágyszélen ülve böjtölünk ma éjjel.
Kiszáradt torkunkon, hogy kibomlik az értelem,
nem mutat hajlandóságot arra jel.
Átitatja falainkat a semmi sem.

Nem bontunk borokat. Mondataink fecnik.
Várunk valamit. Azt hisszük, hogy van.
Nézünk. A monitoron eljátsszák a trendit.
Minek fárasszunk így téged és magam?

A vaskos csend kínálja magát: „Harapj belém!”
Mint bűnösön a kötél,
Feszül az éjszaka. Úgy van minden. Te meg én.

Húr-gerincünk fagyos, hangtalanul érvel.
Két test. Az akarat: gyermeksírás.
Ágyszélen ülve böjtölünk az éjjel.

II.

Süllyedünk. Lepedő-tested kezdetleges
ráncai elfűjják a meleget.
Papírhajónk orrát az esti viharok
szemének fordítjuk.

Ajkad metszete kihatja
belőlem a csillagokat. Kormos éjben
integet egy néger elmerülő szembogaradnak.
Nincs többé lencse, mely elbírja tekinteted.

MÁZIK ORSOLYA

zúgnakarepülők

teelmentélvalahová arepülővisszahozzahangod
nemakaromhallani negyerevissza
utálomarepülő't gyűlölökmindent gyűlöllektéged
asarokbanülök szeretnékkimenni nemszabadmozdulnom
szétsírtamasminkem nemszabatlátni tesemláthatod negyereide
nemakaromhallani zúgnakarepülők tevagyarrepülő atehangodhallom
mostnemlátsenki neislássanak elakarokbújni csakteláthatsz tenemakarszlátni
énnemlétezem nemakaroklétezni zúgnakarepülők
miértnembírszmenni énelküldtelek detemégittvagy
zúgnakarepülők mostmárelmentél nemtudomholvagy sohanemléteztél
mindennapmegtagadlak ésnincsmárrepülő csakmadarakazégen

KUN ÁGNES

Egy sellő szonettje

Ha tehetném, halfarkat növesztenék
Belevetném magam a tengerbe
A csöndszavú, mélyvizű éterbe
Csak hajam végre eleresztenéd.

Ott zafíros nyugalomra lelhetnék
Sohase hazudnál a szemembe
Mert már sose jutnál az eszembe
Az emlékezetemből kiesnél

A végtelen kék lenne otthonom
A zord búra nem lenne több okom
Sellő-szívem hideg, mint óceán

Nem kellene többé elnyargalnom
Csak a csoda-tengerben úszkálnom
Az lennék, ami vagyok: habléány.

KOVÁCS KATALIN TIMEA

Ekhó

Sz. S.-nek

Hirtelen érkezik az alkonyat
Keserves, lila rapszodiákat
suttog a szél fülébe
és megcsipkedi a felhők szegélyét.
A lámpafényhez menekülök én is,
mint minden élő,
szétdobált határkövek között lépkedve,
mikor ismeretlen
a meleg kéz megbocsájtása,
de nem hajtod le fejed,
konokul szegezed az égnek
és visszanyeled a rágalmakat.

Felébredsz lelkemben
ahogy kitárulkoznak a csillagok
Kusza, ziháló szavak sorakoznak
bennem,
befurakodnak agyam kicsapongó üregeibe.
Hozzád szólnak.
És tudom, hogy nem érnek el,
tudom, hogy saját idegeim
vad csapdáiban véreznek halálra
De veled beszélek ilyenkor is,

mikor az utcán sétálok
és megriadok, ahogy egy macska
elrohan előttem,
maga után húzva a sötétséget.

*

Kedves,
még mindig hozzád suttogok
a napfényben, a hajnalokon
és éjszaka....Ohh
az éjszakák didergő némasága!
Bár lélegzeted hallanám,
bár megtörné mozdulatod
ezt a süvítő csendet!
De lám, most is esőcseppek
hullanak a tintára
és összemossák elhullatott szavaim,
mint az összekuszálódott gondolatok,
mik gyökeret vertek bennem
mióta nem vagy itt.
De nem mossa el a pillanatot
nem mossa el a holnapot
s mikor újra itt leszel.

Kedves,
ajkaimról gőzben szakad a levegő
Hideg van
és senki nem tudja,
hogy neved sóhajtottam
aztán szóotalan
befordultam az utcasarkon.

*

Ki tudja hányadik monológ?
Hányadik sor, hányadik szó,
mely csak miattad született
és fohászkodik
az elveszítetlenségért.
Kitudja
ott vagy-e a túloldalon
Elérnek-e a szavak?
Kisimítanám összehajtott
ábrándjaim
és könnyedén vesznek a semmibe,
mint egyszerű papírhajók.

Ott vagy-e még?
Hallasz engem?
Illúziód párnáin süllyedek
Újra és újra magam mellé képzellek
Csikorogva gyűl a kín
és az öröm.
Rám mosolyogsz
s én elfelejtem
magam után vonszolt terheim
Széthordhatsz
s én vakon ismételtetek
míg elér a szél.

PELLEI PETRA

Transz

cicanadrágvarázslat ...

LECKÉSI GÁBOR

Szelfi

Szép szelfi, mondd saját?
Mivel kentéd össze a wc falát?
Szinte ragyogsz, vakít a fényed,
Legközelebb a vakut kapsold ki!
Kérlek!

Majdnem tökéletes, ahogyan állsz,
Félig takarod a szájvizes flakon nyakát.
Hello Kitty hátlap, de cuiki!
Fedi dekoltázsod lényegét,
Muti!

S a szád, természetes a színe?
Gyermekfogkrém, milyen az íze?
Lehelj csókot a tükör lapjára!
Csak oda ne ragadj,
Te drága!

Hajlékony vagy, az már biztos.
Kár, hogy a törölköződ piszkos.
Told ki a popsid még, még, még!
Hadd képzeljék magukat,
Beléd.

JÓZSA EVELIN

Khm...

Hova lett a kultúra, barátok, párkapcsolat,
a templomban kimondott „Igen!” szó jelentése?
Nincsenek már.

Ugyanígy elveszett rengeteg fogadás és kulcs,
a második világháborúról nem is beszélve...

Odalett sokunk szüzessége.

Viszont én tudom, hogy az enyém kinél van.

Szemében láttam a vágyat, hogy kíván.

Rám esett a választása azon a szerdán.

Sokáig kérlelt, hogy szeretné,

Becsben tartaná a vitrinben,

Így hát neki adtam.

Cserébe a gumi csomagolását kértem,

amit én keretben a falra akasztottam.

A föld nem, de a térdem megremegett párszor,

úgy csókol.

És az illatát úgy szívtam magamba,

mint padlás takarításakor a port:

sokszor és mélyen.

Így sikerült az emlékezetembe vésnem,

bármikor felidézem,

gyorsul a szívverésem.

Majdnem úgy történt, ahogy elképzeltem:

romantikus zene kíséretében pezsgő és kaviár,

mivel az erős vágyfokozó,

gondoltam, szükségem lehet rá.

Helyette bor volt csak kéznél és

a laptopból üvöltött a Kispál.
Szőkésbarna hajába annyiszor túrtam bele,
hogy már szóvá is tette,
s lefele irányította kezem.
Erről eszembe jut az ápolt kézfeje,
amit én tőle rettentően irigyelek.
Gyorsan megszabadított a textiltől,
és én követtem példáját.
Mikor éreztettem vele, hogy fáj,
vette az adást.
Figyelmes volt és gyengéd.
Sóhajaimat elnyelte a szája, majd
a farkát a szájam.
Mellesleg ebben tehetségesnek ítélt,
nem úgy, mint az övével folytatott párharcban...
Mindent elkövetett, hogy élvezzem,
és én élveztem is, de nem el.
Vagy csak képzelem?
Mert a bornak köszönhetően nem sokra emlékszem.
Orgazmusom tehát nem volt.
Elsőre nem is vártam el.
Később más kárpótolt,
nem is egyszer.
Reggel átkaroltam a párnám,
de az nem viszonzotta.
Ő hajnalban elment és
többé nem jött vissza.

KUN ÁGNES

Hajnalpír szonett

Esetlen vagyok, óh esetlen vagyok
A napok kacéran összesimulnak
A józanság elpárolog, dadogok
Ám az ég és föld összemosolyognak.

A lelkem is csupa fény és remegés.
Szívemben örök tűzzel lángol a nap
Kihunyt az ész, kanócán a merengés
Szertelen ring s számra friss csók tapad.

Én megtértem, megtértem, úgy érzem.
Hazataláltam, meleg, puha fészken
Halvány sejtés, csupa talány a létem

De míg velem vagy, üvölthet orkán
Pusztíthat özönvíz, kitörhet vulkán
Kezed kezemen: és én túlélem.

KRIEGEL ZSÓFIA

Játékaink

Kikönnyeztem szemeimből a fényt
kipréseltem könnyeimből az álmot
és a nap valósággá hevítette bennem
a világot

mint üvegszilánkot szorítom a perceket
tenyeremben lüktet a lényed
meggyilkolja magam teremtette isteneimet
és így sem láthatom igazi éned

hevül az anyag zúgnak a gépek
forgatom számban szavaid
csattog a gondolat és dübörög az érzés
hogy bár lennék valaha valakid

és itt állok bambán szájítatva nézlek,
mindenből kettőt és fordítva érzek.

hozzád ért a vállam és nézd lehorzsoltad bőröm
smirglized arcoddal az arcom
szolgajátékainknál még sincs szebb örömöm
úrkiállásodnál mégsem volt szebb harcom
és tartom magam míg tartom bár

lábnyomodba lépek és látod vérzik a talpam
hozzám ért a vállad és nézd lehorzsoltad bőröm
szétszabdaltad arcom arcoddal
de túróm

KLUJBER MÁRTA

Visszatekintés

Képről képre vándorol a szemed-
ben kevert színben látom vissza-
tükrözől s én belőled is
egy pillantásnyit
adtál magadról
az elképzelhetőt: én vagyok.
De konstrukcióm tekint rám
ha nézlek: ki vagy te?
Mellettem álló nő
költ egy lényt:
leír és én őt
és mindketten mást
akarunk élni
kipróbálni aztán már
csak tenni ugyanazt nyugalomban
És visszatekintünk
és már minden a régi
de már nincs senki abból
az út is hosszabb
a ház is nagyobb volt.

KISPÁL DÁNIEL

Partraszállás

„Ami mögöttem, az még előttem van.”

K. L.

...és mindenki nevet. Vállamra kapom a táskám. Sietek, hogy elérjem a korábbi buszt, de az egész osztály szinte egyszerre tömörül oda a tanterem ajtajához. Óriási tolakodás veszi kezdetét, amelynek eredményeképp T. csodálatos hátsó fele majdhogynem a sliccem súrolja. Latex cicanadrágban feszülő bájos hátsója megigézi tökéletes árnyalatú, mélyzöld szemeimet.

Utolsóként sikerül kivergődnöm a tanteremből. T. szeb-bik fele bájosan és emelkedetten ringatózik az iskola folyosóján. Eltűnődöm, hogy egy rusnya elsős gimis csajból tizenhét éves korára hogyan válik ilyen alakzat, és eszembe jut, hogy egykor oda meg vissza volt értem, és hogy én többször megaláztam ezért az egész osztály előtt, de kiteljesíti lényem a tudat, hogy bármikor megkaphatom. Ennek fényében vonulok végig a folyosó utolsó szakaszán, erőtől duzzadó, lendületes testtel. Szétáramlik bennem az endorfin. Rávicserítok egy elsős lányra, aki tornacipőben, picsagatyában és az alján csipkézett, testhez simuló, márkás felsőben húz el mellettem, és úgy néz rám, mint aki itt helyben magáévá tesz.

Miután lekésem a buszt, elhatározom, hogy megvárom a következőt. Nem teljesíthetem gyalogszerrel a közel két kilométeres távot az iskola és az otthonom között, mert ha most kifáradok, az nem csupán a mai napom teheti tönkre, de kicsinálhatja az egész hétvégemet is. Így hát bemegyek a sulis melletti kisboltba, vásárolok magamnak egy csomag chipset és egy dobozos Pepsit,

majd ezt az egészet magamba küldöm a bolt mögött, aztán rágyújtok egy cigire. Ránézek a telefonomra, megállapítom, hogy még közel fél óra van hátra az indulásig, majd visszamegyek az iskola sportcsarnokába, és százhusz darab fekvőtámasszal, valamint százötven darab felüléssel fojtom el a büntudatot, amit az iménti nassolás miatt érzek. Kidolgozott felsőtestemen végigfut néhány izzadságcsepp. Egy ideig még bent maradok a csarnokban, tekergetem a Facebookot.

A buszmegállóban várakozva megpillantom a sarkon a névtelen cigánygyereket, aki meghatározott időközönként mindig ott áll. Elhatározom, hogy az esti bulira újítok egy gramm zöldet. Odamegyek hozzá. Tudom, hogy kockáztatok, hiszen nem a legmegbízhatóbb minőség, de azt semmiképp sem akarom, hogy anyag nélkül állítsak be este, és értékes perceim menjenek rá a beszerzésre. Az akció után még mindig marad pár percem, leülök hát a padra az öregasszonyok mellé, akiknek a szagától ugyan elfog az undor, azonban teljesen kimerültnek érzem magam, így maradok. A dunsztos, párás hőség másodpercenként ismétlődő képpé darabolja fel a várost. A nap álmosan vigyorog a megkopott égbolton.

Miután felszállok a buszra és közel három percet utazom, megérkezem a következő buszmegállóba, ahol lemászom a járműről. Nem indulok rögtön haza, benézek az út túloldalán lévő kocsmába, hiszen tudom, valószínűleg ott találom apámat, mivel ezen a napon nagyjából egy időben végzünk. Ösztöneim nem csalnak, meghívatom magam vele egy sörre, majd közösen elszívunk egy cigit a kocsmá előtti placcon. Bentről régi magyar slágerket szolgáltat a zenegép. Ahogy a tűző nap feloldja ereimben a jó hideg csapolt sört, meghatározhatatlan forrású boldogság tölti be a testem, ezért meg kell tekernem magamnak még az este előtt egy reményteljes cigit. Apám csúnyán néz rám, azt mondja, ennek a mocskoknak az árából két napig ihatnám a jéghideg sört, azonban mikor megígérteti velem, hogy otthon a disznók alól ma én hordom ki a szart, feloldódik benne minden ellenérzés.

Felszabadultan és teljes nyugalommal szívom a cigit a hátralévő párszáz méteren, mindenkire ráköszönök. Otthon munkásruhába bújok, eleget teszek az ígéretemnek, a nagy meló után pedig megebédelek.

Késő délutánig tekergetem a Facebookot, és elfog a szorongás, mert látom, hogy az esti bulit reklámozó Facebook eseményről elkezdenek lejelentkezni az emberek, köztük a legjobb nők. Kiküldök néhány üzenetet, hogy megtudjam, mi lehet a titokzatos jelenség oka. Néhány perc múlva megkapom a választ: két parti is lesz ma, a negyedikes csajok összehalhláltak az eredeti bulit szervező lánnyal, és rászervezték az ő eseményére. A szívem begyorsul, az ereim megfeszülnek, kétségbeesés lesz úrrá rajtam, nem tudom, mihez kezdjek, hová menjek most, a világom stabilitása meginog. Megtekerek egy újabb cigit. Miután tüdőre veszem az első slukkot, és megtalál a végtelen nyugalom, kinyitom szobám ablakát, meztelenre vetkőzöm, és megfürdetem testemet a beömlő forróságban. Eldöntöm, hogy maradok az eredeti bulinál, mivel T. is oda van feljelentkezve, és egyébként is: a seggén feszülő, fényes latex cicagatya látványát retinámba égette a perzselő napfény. T. profilját nézegetve maszturbálok gyorsan egyet, majd felöltözöm és eszem egy kis édességet. Aztán összeveszem anyámmal, mivel nem akar annyi pénzt adni nekem, mint amennyire szükségem lenne. Kifakadok, hisztériás rohamom van, de mikor látom, hogy anyámat ez nem hatja meg, zsebre vágom az asztalon heverő pénzt, és visszamegyek a kocsmába. Miután egy egész heti szarlapátolást ígérek meg neki, apámtól megszerzem a maradék pénzt.

A pénz egy részéből jófajta házi kolbászt vásárolok, és kimegyek a zöldhatárnak arra a részére, ahol a minap néhány srác a szakközépéből elbontotta a kerítés egy kis részét. Leheveredem egy kupac kiszáradt bokor tövébe és megtekerek a maradék anyagot. „Minden cigányban egy nagyfaszú magyar lakozik, aki csak arra vár, hogy előhívogassák”, mondotta volt néhai

nagyapám, akinek gondolatai aktualizálódnak agyamban, miközben tőlem néhány méterre bőrfejű és roma együtt üti az aratot. Odafut hozzám egy srác, megkérdi, hogy nem-e beszállnék én is, mire megköszönöm neki, de nemet intek fejemmel, majd hozzá teszem, hogy számomra a partvonalon való lét tökéletesen megfelel. A srác vakargatja a fejét, nem érti a helyzetet, hátat fordít nekem, hogy visszatérjen a helyszínre, azonban mielőtt otthagya, megkérem, hogy hozzanak nekem ide arab gyerekeket, ha találhatnak. Nem telik el sok idő, megjelenik előttem az iménti srác és még három társa egy arab kisfiúval, illetve annak ordítózó, sikoltozó apjával, akit alig bírnak lefogni. Tört angollal ígéretet teszek az apának, hogy szabadon távozhatnak, ha megvacsoráznak velem, majd a nejlonszatyorból előveszem a kolbászt, kicsavarom a papírból, és elkezdem felszeletelni a bicskámmal.

Miután meggyőzőm őket, apa és fia mohón rávetik magukat a felkínálkozó élelemre, közben könyörgő pillantásokat vetnek felém. A srácok, akik idehozták őket bambán és egykedvűen fröcsögnek a nevetéstől.

Rágyújtok az utolsó adagomra, amit az imént megtekertem, majd a lakoma után, a legvégső slukkokat szívva, el-elnézem az arabokat, vörösre meszeli őket a lenyugvó nap fénye, s ahogy távolodnak, lassacskán elcsendesedik körülöttem minden, a srácok kitombolták magukat, nyugovóra térnek otthonaikba, a tombolás tárgyai tovább vándorolnak. A *House of the rising sun*-t dúdoló, T. fénylő, latex cicanadrágyára gondolok, ahogyan megfeszül a seggén, és a kezdődő estében elsírom magam a gyönyörtől.

A buli anyagbeszerzéssel indul. Szerencsémre nem kell sokáig vacakolni vele, az összeköttetésem szinte egytől egyig ott tartózkodnak a város szélén lévő garázsor előtt, ahol már javában megy a klikkek kialakulása, mire odaérek. A bulit szervező csaj szüleinek van itt egy garázsa, ott tároljuk a piát. A helyiség sötét, boros szekciókból, illetve a röviditalokat gyűjtő blokkból áll.

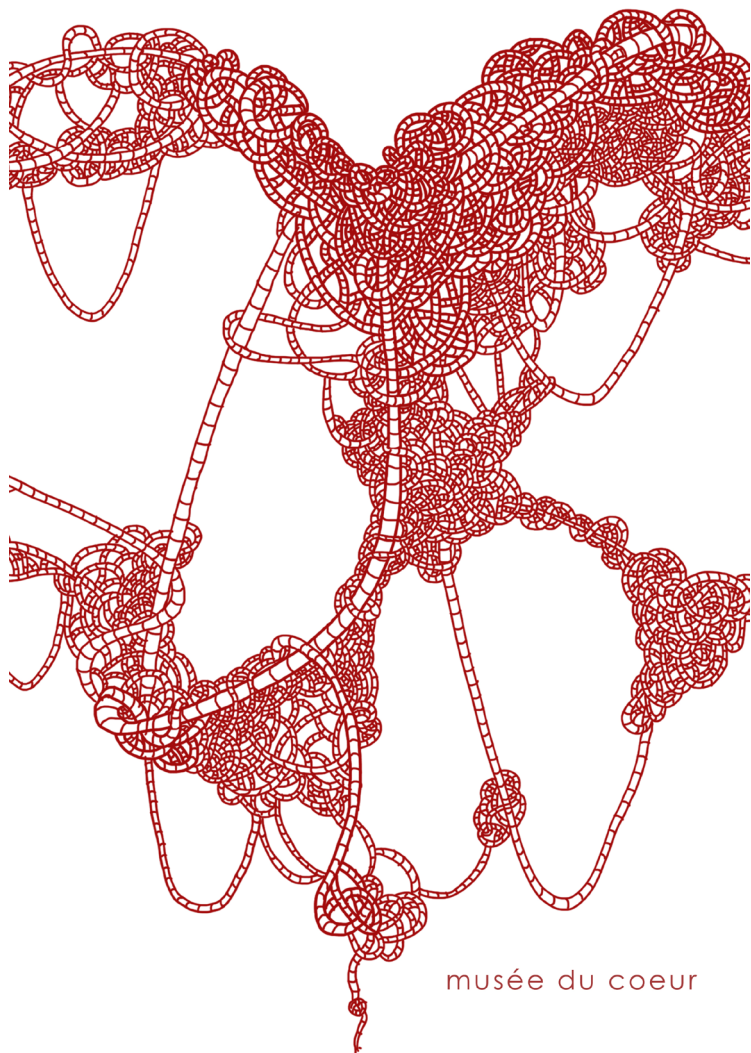

Én egy üveg kommersz vodkával és két üveg olcsó borral támogatom meg a szórakozásunkat. Miután megszerzem az anyagot, az italokat elhelyezem a garázsban, majd tekerek magamnak egy cigit, és egy doboz sör társaságában elszívom. Néha T.-t próbálom elkapni a szemeimmel, de szándékom egyelőre sikertelen.

Néhány osztálytársammal beszélgetek az online szerepjátékok élvezeteiről, valamint az internetes pornóvideók kategorizálásáról, közben tekergetem a Facebookot. Ránézek az eseményre is, és megnyugvással konstátálom, hogy T. nincsen lejelentkezve. A közelemből olykor hangos kiáltásokat hallatnak az elsős gimisek. „Rohamra”, ordítják, majd futólépésben megindulnak a garázs felé. „Sanitéc”, mondják, amikor már éjfél körül jár az idő, és a garázsok mögé segítenek egy lúzert, aki ültében összehányja saját magát. Nem számolom, de már legalább az ötödik vagy a hatodik sörömet iszom, közben a harmadik cigimet tekerem meg, munícióm fogytán van. Fölnézek a kitisztult égboltra, a csillagok unalmasan és prózaian ragyognak.

Miután a sör elfogy, borra vetemedem, beballagok a garázsba, ekkor megpillantom T.-t, akin testhez simuló, fekete miniszoknya van, ami alig takar valamit. Hozzá fekete márkátlan magas sarkú párosul (harisnya nélkül!), és egy semmitmondó blúz, ami még csak nem is tapad a testéhez, így a melleiből szinte alig látni valamit. T. mosolyogva integet felém az egyik kezével, majd ugyanazzal magához is hív. Megpróbálok olyan fejet vágni, mint aki éppen szemrehányást tesz, hátat fordítok neki és kijövök a garászból egy pohár irtózatosan keserű vörösbor társaságában. Tekergetem egy darabig a Facebookot, közben kedvem lenne kipoztolni, hogy T. egy büdös kurva vagy valami hasonlót, de elvetem az ötletet. Egyre jobban szétárad bennem a düh, elhatározom, hogy felpörgetem magam, így a maradék pénzből szerzek speedet az egyik negyedikes csajtól.

Miután felszippantom, hatalmas boldogság árad szét bennem, körbetáncolom az összes klikket és hozok magamnak egy újabb pohárral abból a szar borból és táncolok tovább és puszt nyomok az arcára néhány belevelő tininek és lesmárolom T.-t és kibékülök a sráccal, akit néhány napja fellöktem a folyosón és érzem, hogy mindenki tele van életkedvvel és tovább táncolok és megtervezem az egész következő hetemet és meglátom, hogy van még dugi sör és az összes jó nőnek fényes, fekete latex cicagatya tapad rá a csodálatosan formás hátsójára és...

musée du coeur

TANKÓ TITANILLA

Bogozd ki

töredékes ...

ANDRÉ FERENC

szabadulás

pipázgatva erdő, éppen hajnalod,
égő nyelvem kávézacban olvad el,
pásztorvonat füttyben ülve hallgatok,
takarj ma még, meg óvj, koporsópanel

na így talán, ma éj babám ha elköszön,
bogra vetett tekintetem kicsordul,
porruhába, ünneplőbe öltözöm,
poggyászom, pót gyászom: itt ajándékul

talán felkelt a szél, talán túl kevés,
falba épült istenhitünk tévedés,
türelmünk, mit a kócos hajba fon,

fénymaszat patakba lábát mossa meg,
dagonyázva pocsolyákban hempereg,
s tökmagot magozgat éhes magzatom

KLUIBER MÁRTA

Átkeretezés

Az utazásokat megjegyzem
ahogy a vonaton ajtók mögött
különfélék együtt
összezárva nyitnak új világot
mert látod, ahogy
más máshogy teszi amit te
tennél-e valaha ha
nem mennél kapudon át
távolabb
veszem észre
hogy meddig
érek-e
én is valamit

nyíló zacskó rejti az otthont
illata felszabadul bezárom a zenét hangosan hallgatom
ki mit szokott

a szabályszerűt
csak abban a körben értem úgy
más keretben
máshogy
mutat a kép.

HERÉDI REBEKA

Töredékek I.

Kövek rezdüléseit szűri át az este.

*

Vajon lehetséges-e, hogy a túlvilágról
integess gyémántba burkolózva
mint aki már mindent elfelejtett.

*

Mint egy angyal súlyzókkal
vered a plafont .
Feldobárod a köveket
az ég csúcsáig,
felszeled vele
a vitorlást.

*

Mint égő fáklya
tárulj fel szemek elé.

LUKÁCS ÉVA

Óhajlevelek

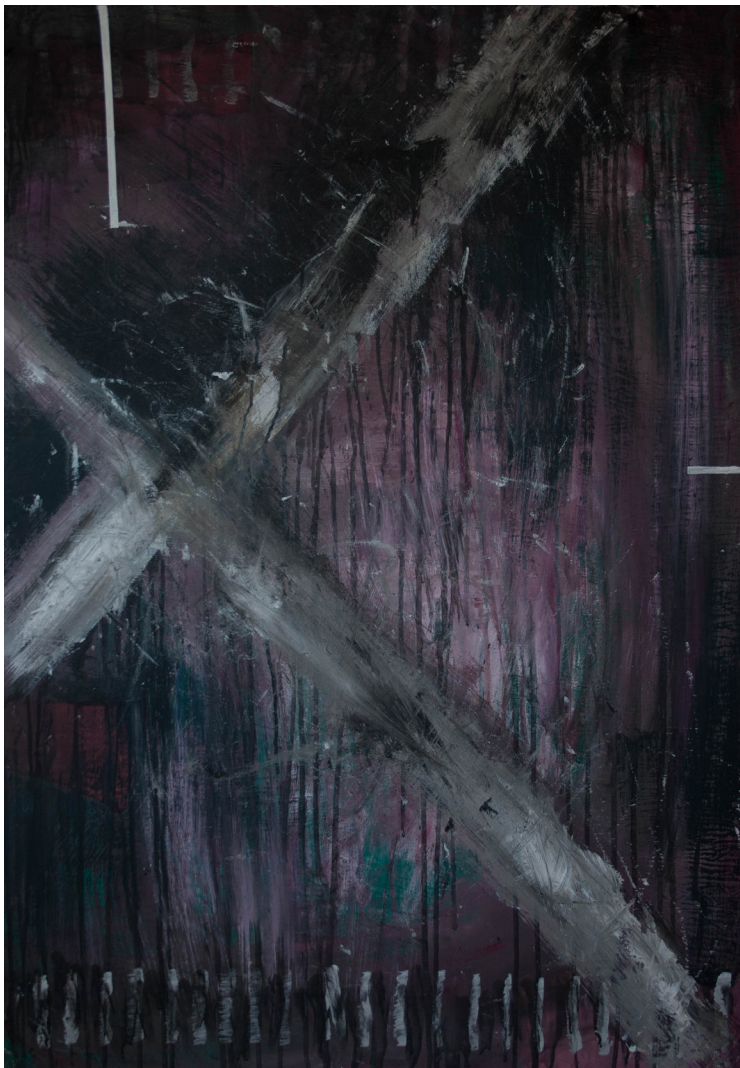
Én úgy vagyok veled, ha lehet mondani,
Ha álmodni kell, az legyen hajnali.
Töltsd be az űrt, mint fény az ablakot,
Édesítsd meg az eljövendő napot.
Hogy ne legyen az szürke, ködtől nehéz idő.
Legyen benne, ami felelevenítő.
Én úgy vagyok veled, ha lehetne kérni,
Ha élni kell, akkor merjem megélni.
Tudjam, hogy van miért, ne csak a sarokban
Legyenek a dolgok letakart dobozban,
Amit nem láthat a szemem, de más tudja, mi van benne.
Dicső dolgom rég elfeledve.
Én úgy vagyok veled, ha lehetne festeni
Egy szerelmet, akkor az legyen emberi.
Nem elképzelt mese, három balga strófa,
Hanem két összefonódott diófa
Lennénk, te és én, egy tisztáson, ami
Soha többé nem halna ki.
Én úgy vagyok veled, ha kérhetnék egyszer,
Azt kérném, hogy kérhessek ezerszer.

ÁBRAHÁM EDIT:

Hagyaték

... és az urnában a hamvaim
- mint bezárt dzsinn -
várják remegve Aladdint...

TÓTH ANETT

Mániás depresszió

érzelemfelhőben ...

KOVÁCS KATALIN TÍMEA

Momentumok

Ez nem metafizika

összeütköztetett
proton hasadás
szívem
bár megtalálnád
az isteni részecskét

Mindenben te vagy

Szavaid mély intarziáját
véste arcomba az eső.
Engedj be
Elférek zárójeledben is,
majd összekucorodom.

...

Két haiku

Felnyögve, kérve,
tenyeredben olvadok,
hisz kovácsom vagy.

Csak neked lenni.
A legszebb ékszer rajtam
fogaid nyoma.

HANGÁCSI ZSUZSANNA

Menekülés

Még nem sejtet, hogy már nem vagyok neked. Azt hiszed, hogyha rám nyitod sivár cellám ajtaját, rajongó szemekkel sietek eléd, hogy beléd öleljem összekuporgatott kincseimet.

Még nem tudod, hogy mindaz, ami voltam érzéketlenül fekszik a kőpadon, nem olvad föl közelségedre. Titkon, kapkodva, erőszakkal téptem, mentettem magamból azt a keveset, ami túlélte téged tisztán. Aminek hasznát vehetem egy új, illúziók nélküli világban, ahová nem követhetsz. Legfeljebb múló rossz érzés, tűnő árnyék lehetsz.

Indulok. Kopott batyumban megtépázott hitem mellett néhány baráti arc, biztató szó – jövőm záloga. Hátrapillantok, s a felbuzgó emlékek egyetlen akarattá testesülve löknének vissza börtönöm biztos, megszokott melegébe, lábaid elé, megvakulni, beleolvadni fényedbe, még egyszer. De hamuban parázsló büszkeségem csonka maradványai a megalázottság elkeseredett mérgeivel terelnek tovább, egyre távolabb tőled.

Menekülök. Így visszafelé egészen más az út, más fényben tűnnek fel a sebtében meglátogatott állomások. *Most* eljutnak fülemig a félhomályba sziszegett félmondatok, *most* látom a számító közönyt az arcodon, *most* érzem, milyen száználmasan vékony a selyemszál, ami összekötött bennünket. Milyen vakbuzgó bizalommal akartam hinni, hogy erős, megtartó kötél.

Játékos voltam, szegény, együgyű gyermek, jót szórakoztál velem. S most tán nekibúsulva bámulsz összetört romjaimra. Dühösen gondolsz rám, mert elvettem magamat tőled, hogy valahol, valakivel újra összerakjam, felépítsem heted-hét-szép váramat. Egyedül maradtál eljátszott kártyalapjaid között, félelmeid sötét gyűrűjében.

MÁZIK ORSOLYA

Hazudsz magadnak

mint amikor patetikusan
megkérdezted: szeretnemszeret
szent céljaidért feláldozva
_halálra_kínoztál_egy_ártatlan_margarétát_
előre számoltad (a) szirmokat (a) szemekkel
és ha láttad hogy
amikor akartad látni hogy
mert már muszáj volt látnod hogy
nemjönkinemakarkijönnimuszájkijönnie

egyszerűen. csaltál.
decsakhanemláttasenki

UGRON NÓRA

Képzelt halál képzelt testekkel

1.
fejem fölött recseg az ágy,
belekapaszodom, csak ellenőrzöm,
tudjam, hogy mikor
csiszolatlan lécek feltúrják a bőrt, a húst
és zsíros massa kenődik a fára
belefulladnék
tüdőben felgyűlt vérbe vagy egy csigolya
érezstelenítne holnaptól tolószékbe

két-háromezer kilométert repülsz,
hogy tologatásnak, kanalazásnak,
töltögetésnek, pelenkának
álcázott önsajnálathoz burkold
a felismerést, hogy éppen most
nem vagyok tehetetlen,
mert nincs már amit

2.
a hús lerázta évszázadok
alatt ráragasztott plakátfényű
kényszerzubbonyait,
melybe te csak a körmöd
kaparod véres csonkokra
lyukat sem ütsz, deformálsz
a húsról leszakadtak a kényszerek
ahogy nem teszem már keresztbe

a lábam és nem dörgölöm
csiklóhoz a kezem
nem simítom a szőrt
de le sem vágom
a masszát nem alakíthatom már
nemzubbonyá,
így hullik le magától
belerothad a szobába
te hiába hálnál,
szorosra van kötve a kezed,
nem vetne véget
csak belemerevítene a küzdésbe,
ami nekem már nincs
de nem-létem nem-halálához
nem elég felszabadult,
tehetőn és tehetetlenen túli
ujjaim mozdulatlansága
bilincsed kell és borotvád
egymásba fonódott comb
egymásba hajtott fej
egymásba folyt vér
egymásba oszladó
csak a test
van
ez sincs

TÓTH VIKTÓRIA

Térdelsz, nézlek

Árnyékban és fényben létezem,
árnyék és fény vagyok.
Kereslek téged, térdelsz előttem
körbe veszek, és nem bírok magammal.
Ne nézz így rám! elvesztem a fejem.
Mikor érted már meg?
Kicsúszik a kezemből és földre hull
Csendes kis pillangó vagy
egy őrjöngő testében
A Végzetem vagy.
Férfias ártatlanságodba pusztulok majd bele
S te csak térdelsz, nézlek és látni szeretnék
téged, csakis Téged.
Nyisd ki a szemem
kinyitom a szemed.
Eléd rogyok, de Te bennem lettél nagyobb!
bennem, senki másban.
Szétesem.

MAGYAR TAMARA

Psziché

Üde víztükörben fodrozódó arcodat elnyeli a foghatatlan mélység,
S e hirtelen vetett fordulat kiöli tudattal feltáplált eszméd.

Elvesztett jellemed előtted lebeg, szilárd tested képenek fénye megmarad.
Ekkor közted és köztem elvágódott egy szál. S látod .. semmissé lettél szétbomlásával.

Egyszerű test, mely elpusztul az idő elhaladtával.
Sebesen csorgadozó vérvörösség ereidben, vágyzuhatag,
Erős tudatosság, szilárd eszméletlenség,
Parázssá nem váló akarat, mely sodorja háborgó sorsodat.

S, ha elméd gyökereit elvesztegeted benne,
a háborgó szél elgyűri a víztükört körötted.

PLETENYIK DÓRA

Színek

maszk rajtam nincs
csak arcom festem színesre

a te színedet veszem fel
húsomba feszül fájón kedvesen
anyagod

fekete öröm piros bánat
ez mind te vagy létezel
tükroemben

ketyegés óra perc év
majd az üveg megtörik

a szilánkok csontomig szúrják
belém a színt
amit nekem adsz.

PLONICKY TAMÁS

Flóra

Nesztelen meztelen szertesztét néz
nem nehéz vele.
Szemtelen terpeszti szét
szeretehetem-e?
Meg int, s megint megtekinti odakint a kint
egyedül álmodik a hóba.
Reszketve kitekint a kint takarító
hótólóra.

MARICS KRISZTINA

mintha már...

kár is volna szeretni téged
de
betörsz tekinteteddel a lelkembe, mint
nyikorgó ajtót kitesztító
széllökés
tör be múltszagú, elfeledett szobába és
bolygatod fel a padlóról a port
formálva sejtelemmé,
gyűjtve látomássá,
emlékalakú romtüneményé –
és a koszfátyol
összetáncol
valami feslett, kopott, levetkőzött
értelmet –
A naplemente tisztítótűz,
pokol a szemed,
s az én furcsa mennyországom.
Mintha már láttalak volna.
Mellkasig az ígéretekben ázva.
De most nem az vagy mégse.
Aki az szavakat megszegte.
Mintha már...
a napunk nem lenne képes
éjszakába fordulni.
Romszobánkban delejes a világgépezet.

Reményem öröklámpása
elmúlást nem enged.
Mert a belőled éledő összes zavartündér
képtelen rettenet
beleszédül tekinteted
logikátlan otthonosságába.
Egy csokorba kapom
angyalaidat és ördögeidet.
Betokosodott vágyhólyag a szívem.
Meg akarok tanulni az
eszemmel érezni

UGRON NÓRA

Hangtalan sellő

két hónapja írtam neked verset
sellővel és kisgyerekekkel
aki a terasz alatt kutyaázik
pedig akkor még nem tudtam
hogymennyire szereted a kutyákat
néha féltékeny vagyok
amikor róluk beszélsz
én csak rólad
akarok beszélni
és helyett üres papírok
word dokumentumok
madárkölykök és hableányok
töltik be a teret
amiben te kellene legyél
te meg a tér
absztrakciók
a versírónak is
mondok inkább
kékfüggönyös szobát és
régiszegekkel televert falat
vagy játszótér a konyhaablakba
kékpikkelyes néma lényeket
mert az én sellőim nem énekelnek
azt hiszed szörnyű a hangod

a te projekciód
ebben a valósággal megegyező
térkonstrukcióban
a képzelet által felhalmozott
ködképek raktárában
földön heverő sörös dobozok
chipses zacskók, netflix
popcorn, véget nem érő nappalok
mosómedvés ágynemű foltjai
és vér
meg a zuhanyzó ezüstös pikkelykái
három heti mosatlan és
három hetes penészes puncs
hullámzó kékfüggöny és
kék hajszaalak a bugyimban
meg persze sellők és madarak
közt te a csend vagy
a több száz kilométerre tőlem
létező tárgyak képzeletben
fel nem emelhető képei alatt
levő némaság
amiről még hangtalan sellő
metaforában sem lehet beszélni
ezért halmozom köré a

különböző színű, szagú
és formájú emlékeket
beburkolom hogy leírhasam
a csomagolást

a te csendedben
ott van a raktáram minden egyes
darabjának lenyomata
de ez a hangtalan vagy néma
vagy csend
melyik szó jelölhetné pontosan?
kicsi és törékeny
ha kellékeim nélkül beszélnek róla
megszűnne önmaga lenni

CSIBI BOTOND

Bolero 2

imádságos ...

KISS DÁVID

Dávid-imatöredék

Könyörülj rajtam én Istenem
és az én vétkeimből tisztíts ki engem.
Fehér gyolcsokba takarom magam.
Sosem voltam ennyire meztelen,
csak mikor megszülettem.
*Íme én vétekből fogantattam,
és bűnben melengtetett engem az anyám.*
A teremtés sikolyait a kozmoszon át
tisztá harmóniává szelídítette
az isteni kegyelem.
Hisz odafönt fekete lyukak,
összeomló galaxisok,
sötét anyag, csillagpor:

Táguló térben
szétszóródó emlékek egy
lételőtti pillanatról.

Idelent pedig rozsda, csont és kövek,
üres estébe bámulások, könnyek
képzelt veszteségekért, égő
és egész áldozat.
*Mert ismerem az én bűneimet,
és az én vétkem szüntelen előttem forog.*

Hogy bírhatnám nézésedet?
*Rejtsd el orcádat az én vétkeimtől
és töröld el minden álnokságomat.*

Fehér gyolcsokban is meztelenül,
leszegett fejjel, csillagfényben állva:
Tiszta szívet teremts bennem!

Istennek legyen hála...

LECKÉSI GÁBOR

Zuhanás

Ordítva rohanunk széttépett álmaink szőnyegén,

Visítva rugaszkodunk el a valóság peremén.

Lángok közt repülünk papír szárnyainkkal,

Sírva zuhanunk, ahogy a tűz nyelve belénk nyal.

Égő cafatjaink érnek földet csupán,

Izzó, rothadó hús kiált a tudat után.

HERÉDI REBEKA

Esés

A felejtés gyémántgerendáján veted át
magad.
Csonthurkot kötsz nyakadba,
átejtéd magad a frissen meszelt
fehér falakon
és lengsz a mennyezet felett
akár egy halom hasított fa a világ alatt.

Plasztik-csönd töri meg
a valóság keretét.
Szétfeszítve várod
mint Krisztus a kereszten
a megváltást.

SÁRKÁNY TÍMEA

hazaút, kispárnával

zsebkendőbe kötötte a házkulcsot
a vászonszatyrot megrakta
dióval kombinéval
majd papucsosan elindult
az udvaron keresztül
kikerülve a daciát meg
a farakást egészen el a kapuig
ami nem volt bezárva
múltkor lestem a konyhaablakból
ahogy a zárt kaput a láncra akasztott
kulccsal zörgette már nem tudta
mit hová hogyan szabadulhat vissza
abba a furcsa nevű falurészbe
amit egyszer gyerekkoromban nekem is
megmutattak de én csak egyformának
tűnő pattogzó festékű utcákra emlékszem
nyitva volt a kapu
megint lestem az ablakból
ahogy magabiztos mozdulattal
lenyomja a nehéz kilincset
megszólal a kiscsengő
ahogy kilép magához szorítja a satyrot
a bal kezébe felmarkolt kispárnát
és szárazon sírva maga elé mered
vigyetek haza én haza akarok menni

nem tudom milyen rossz emberek hoztak ide
és nem tudom mi a céloom itt
haza akarok menni vár az édesanyám
biztos ők is hazaértek már a szénacsinalásból
a gyermekeknek ebédet kellett volna melegítsek
de elhoztak ide szolgálni és nem engednek
félek én nagyon félek attól az idegen
riadt tekintetű lánytól is
aki hátulról átölelve vissza akar vezetni
és azt mondja semmi baj
nagy mama semmi baj

A KORTÁRS HANGON '16 PÁLYÁZAT DÍJAZOTTJAI

I. díjas

Schäffer Anett, Miskolci Egyetem

Sárkány Tímea, Babea-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

II. díjas

Kispál Dániel, Eszterházy Károly Főiskola, Eger

Kovács Katalin Tímea, Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem
Csíkszeredai Kar

Ugron Nóra, Babea-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

III. díjas

Pálffy Tamás Szabolcs, Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem
Marosvásárhelyi Kar

Marics Krisztina, Eszterházy Károly Főiskola, Eger

Plonicky Tamás, Selye János Egyetem, Komárom

KÜLÖNDÍJAS

Mázik Orsolya, Konstantinus Filozófiai Egyetem, Nyitra

Kriegel Zsófia, SZIEABPK Jászberényi Kar

André Ferenc, Babea-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár

Sütő Tamás, Babea-Bolyai Tudományegyetem, Szatmárnémeti Kar

Józsa Evelin, Selye János Egyetem, Komárom

MEGJELENÉSI LEHETŐSÉG

IRODALMI LAPOKBAN

KORTÁRS HANGON Nemzetközi Irodalmi Pályázatunk 12 éves történetében legtehetségesebb hallgatóink először kapnak lehetőséget rangos megmérettetésre. Megkerestünk négy jelentős irodalmi, művészeti lapot, akik készséggel biztosítottak szakmai támogatásukról, s felajánlottak egy plusz díjat, és megjelenési lehetőséget biztosítottak lapjukban általuk kiválasztott tehetségeknek.

IRODALMI SZEMLE, Pozsony

Különdíjasa közlési lehetőséggel

Kispál Dániel, Eszterházy Károly Főiskola, Eger

Partraszállás c. prózával

A folyóirat az alábbi két pályázónknak pályaművük lapban való megjelenését ajánlja föl:

Plonicky Tamás, Komárom, Selye János Egyetem,

Ugron Nóra, Babes-Bolyai Tudomány Egyetem, Kolozsvár

VÁRAD Irodalmi, Művészeti lap, Nagyvárad

Különdíjasa közlési lehetőséggel

Kovács Katalin Tímea, Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem

Ekhó és Momentumok c. verseivel

A folyóirat az alábbi két pályázónknak pályaművük lapban való megjelenését ajánlja föl:

Schäffer Anett, Miskolci Egyetem,

Kriegel Zsófia, Szent István Egyetem ABP Kar Jászberény

HELIKON Irodalmi Folyóirat, Kolozsvár

Különdíjasa közlési lehetőséggel

Hornnyák Balázs, Nyíregyházi Egyetem

Dies Irae c. írásával

A folyóirat az alábbi 6 pályázónknak pályaművük lapban való megjelenését ajánlja föl:

Hangácsi Zsuzsa, Miskolci Egyetem,

Józsa Evelin, Selye János Egyetem, Komárom,

Földesi Csenge, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad,

Makláriné Baksa Anita, Eszterházy Károly Főiskola, Eger,

Istók Béla, Selye János Egyetem, Komárom,

Kiss Dávid, Eszterházy Károly Főiskola, Eger

AGRIA Irodalmi, Művészeti és Kritikai Folyóirat, Eger

Különdíjasa közlési lehetőséggel

Ugron Nóra, Babes-Bolyai Tudomány Egyetem, Kolozsvár

A folyóirat az alábbi hat pályázónknak pályaművük lapban való megjelenését ajánlja föl:

Pálffy Tamás Szabolcs, Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem,
Marosvásárhely,

Marics Krisztina, Eszterházy Károly Főiskola, Eger,

Korcsock Erika, Miskolci Egyetem,

Ónodi Krisztina-Andrea, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad,

Sárkány Tímea, Babes-Bolyai Tudomány Egyetem, Kolozsvár,

Kiss Dávid, Eszterházy Károly Főiskola, Eger

A JELENLEGI KÖTETBEN SZEREPLŐK EREDMÉNYEI A KORÁBBI PÁLYÁZATAINKON

Hangácsi Zsuzsanna, Miskolci Egyetem,
III. díj: 2009. 2014. 2015., különdíj: 2013., 2011.

Klujber Márta, Eszterházy Károly Főiskola, Eger,
II. díj: 2010., I. díj, 2013., különdíj 2014.

Kiss Dávid, Eszterházy Károly Főiskola, Eger,
Küöldíj: 2013., III. díj: 2014.

Kispál Dániel, Eszterházy Károly Főiskola, Eger,
III. díj: 2012., Küöldíj: 2014., II. díj: 2015.

Kovács Katalin Tímea, Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem
Csíkszeredai kara,
II. díj: 2014.

André Ferenc, Babes-Bolyai Tudomány Egyetem, Kolozsvár,
I. díj: 2015.

Pálffy Tamás Szabolcs, Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem
Marosvásárhelyi Kar,
Küöldíj 2011., III. díj: 2013.

Schäffer Anett, Miskolci Egyetem,
II. díj: 2015.

Sárkány Tímea, Babes-Bolyai Tudomány Egyetem, Kolozsvár,
II. díj. 2015.

Herédi Rebeka, Eszterházy Károly Főiskola, Eger,
II. díj: 2015.

Ugron Nóra, Babes-Bolyai Tudomány Egyetem, Kolozsvár,
Különdíj: 2015.

Leckési Gábor, Selye János Egyetem, Komárom,
Különdíj: 2015.

Soós Ádám, Eszterházy Károly Főiskola, Eger,
Különdíj: 2015.

Plonicky Tamás, Selye János Egyetem, Komárom,
Különdíj: 2014.

TARTALOM

szerkesztői előszó	5
<i>Huszár Dávid: Kéz</i>	9
(f)eltűnő pillanatkép(ek)...	11
Sárkány Tímea: pityókastop	13
André Ferenc: versvacak, vakolat	15
Kriegel Zsófia: Énem pillanatai	16
Gál Zoltán Csaba: Dionüszosz	17
Bugyi Nikolett: Szegény pénz	18
Kurta Szabina: amitől eltűnik	20
<i>Hegedűs Eszter: Cím nélkül</i>	21
magánydidergés...	23
Tóth Viktória: Levelek Önmagamhoz 6.	25
Hegedűs Eszter: Kobra	26
Józsa Evelin: Valós ábránd	27
Soós Ádám Gábor: Te-ngerentúl	31
Bakos Martin: Hegy vagyok	32
Kurta Szabina: inverz párizs	33
<i>Sós Ildikó: Törések</i>	35

színtörések ...	37
Bakos Martin: Kurt kor kép	39
André Krisztina Sarolta: Észkijárat, avagy az eltűnt betűk nyomában	40
Sütő Tamás: Egy örült órán	42
Istók Béla: Színésznő	46
Baka L. Patrik: Törés	47
Bugyi Nikolett: A kis morféma élete	50
Ábrahám Edit: Transz	53
Marics Krisztina: Éjdomborodás	54
Hangácsi Zsuzsanna: Csíp-e Rózsika?	56
<i>Csizi Attila: Nesztelenség</i>	59
ötlet elő ...	61
André Krisztina Sarolta: Lélekzúgás	63
Baka L Patrik: Tudatok toleranciája	64
Pálffy Tamás Szabolcs: Rubicon és Róma	65
Hornyák Balázs: Éljen a király	66
Pálffy Tamás Szabolcs: Caesar Rómában	71
Plonicky Tamás: József Attila Modern töredékek	72
<i>Hornyák András: Csomópont</i>	75

kürt és ...	77
Makláriné Baksa Anita: To trembitá, pane Krudy	79
<i>Hortobágyi Tamás: Giraffe II.</i>	83
láto mások ...	85
Schäffer Anett: Azóta	87
Hornyák Balázs: „Dies iræ, dies illa Solvat sæclum in favilla, Teste David cum Sibylla.”	91
Nagy Hilda: Reggel	96
Kolumbán Adrienn: E.	101
<i>Pellei Petra: Body</i>	107
tükröződések ...	109
Tóth Evelin: A vége	111
Keszti Bálint: Szikrakert	114
Kocsis Tiborné: Az milyen már...	118
Földesi Csenge: Két anyám volt	120
<i>Csibi Botond: Tékozló</i>	123
egy más harapás ...	125
Kispál Dániel: Mariana-árok	127
Mázik Orsolya: zúgnakarepülők	128
Kun Ágnes: Egy sellő szonettje	129
Kovács Katalin Timea: Ekhó	130
<i>Pellei Petra: Transz</i>	133

cicanadrágvarázslat ...	135
Leckési Gábor: Szelfi	137
Józsa Evelin: Khm...	138
Kun Ágnes: Hajnalpír szonett	140
Kriegel Zsófia: Játékaink	141
Klujber Márta: Visszatekintés	142
Kispál Dániel: Partraszállás	143
<i>Tankó Titanilla: Bogozd ki</i>	149
töredékes ...	151
André Ferenc: szabadulás	153
Klujber Márta: Átkeretezés	154
Herédi Rebeka: Töredékek I.	155
Lukács Éva: Óhajlevelek	156
Ábrahám Edit: Hagyaték	157
<i>Tóth Anett: Mániás depresszió</i>	159

érzelemfelhőben ...	161
Kovács Katalin Tímea: Monumentumok	163
Hangácsi Zsuzsanna: Menekülés	164
Mázik Orsolya: Hazudsz magadnak	165
Ugron Nóra: Képzelt halál képzelt testekkel	166
Tóth Viktória: Térdelsz, nézlek	168
Magyar Tamara: Psziché	169
Pletenyik Dóra: Színek	170
Plonicky Tamás: Flóra	171
Marics Krisztina: mintha már...	172
Ugron Nóra: Hangtalan sellő	174
<i>Csibi Botond: Bolero 2.</i>	177
imádságos ...	179
Kiss Dávid: Dávid-imatöredék	181
Leckési Gábor: Zuhanás	182
Herédi Rebeka: Esés	183
Sárkány Tímea: hazaút, kispárnával	184
A Kortárs Hangon '16 pályázat díjazottjai	187
Megjelenési lehetőség irodalmi lapokban	188
A jelenlegi kötetben szereplők eredményei a korábbi pályázatainkon	190

MISKOLCI
EGYETEM

Kontárs Hangon

**Meghívásos, nemzetközi irodalmi pályázat
hallgatók részére**

A meghirdetés köre:

Beregszász, Csíkszereda, Eger, Eperjes, Gyöngyös, Jászberény, Kolozsvár, Komárom,
Marosvásárhely, Miskolc, Nagyvárád, Nyitra, Nyíregyháza, Sárospatak, Szatmárnémeti,
Székelyudvarhely, felsőfokú intézményeiben magyar nyelven tanuló hallgatók részére.

Pályázni lehet:

Pályázónként
max. 2 alkotással

Vers vagy próza
kategóriákban

Művenként max. 8500
gépelt karakter

A sikeres pályaművekből:

válogatott HALLGATÓI KÖTET készül,
a díjazottaknak KÖZLÉSI LEHETŐSÉG!

(Agria, Eger; Helikon, Kolozsvár;
Irodalmi Szemle, Pozsony; Várád, Nagyvárád)

További információk: uni-eger.hu

